Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

39

JOI, 24 SEPTEMBRIE
1970, ANUL IV

157

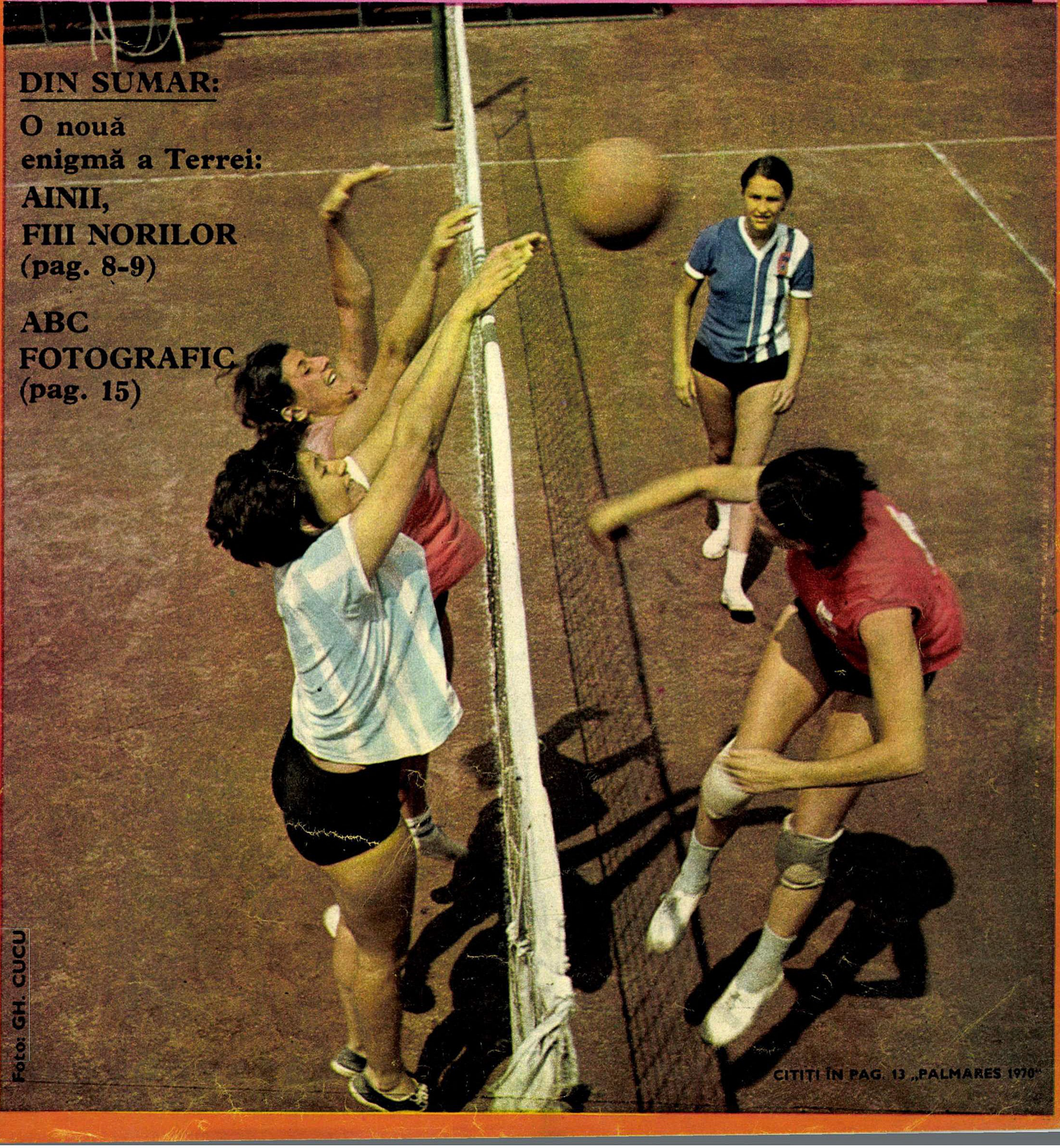

DIN SUMAR:

O nouă enigmă a Terrei: AINII, FIII NORILOR (pag. 8-9)

ABC FOTOGRAFIC (pag. 15)

CITIȚI ÎN PAG. 13 „PALMARES 1970"

Foto: GH. CUCU

a

ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII

39

PĂRINȚI ȘI COPII

Reporterul pentru copii nu întreprinde doar anchete cu întrebări subtile de genul «Ce filme vă plac» și «Care e fotbalistul vostru preferat». El întreabă uneori și lucruri mai puțin spectaculoase: «Ai calculat media timpului rezervat lecțiilor pe fiecare zi?» sau «Știi ce meserie au părinții tăi?». Răspunsurile la prima întrebare nu le comentez acum; o să mă ocup de răspunsurile la cea de a doua. Din 30 de flăcăi din clasa a V-a, 23 ne-au replicat pe loc: «lăcătuș mecanic», «medic», «economist», «paznic», «inginer electrotehnic» etc. Ceilalți șapte, în schimb, au dat răspunsuri de felul acesta: «Tata e funcționar la un depozit... Atît știu». «Lucrează la spital. Nu, nu e doctor. Ceva pe la administrație...» «E inginer. La mașinile... din fabrică! Nu știu precis ce fel de mașini». «E operator la o întreprindere chimică. De ce-i spune operator? Nu știu».

Firește, nu ni-i imaginăm pe cititorii revistei cerîndu-le, zilnic, părinților să le explice pe larg ce au făcut în ziua respectivă la serviciu. Mai normal ar fi ca lucrurile să se petreacă invers, adică voi să le povestiți zilnic ce ați făcut la școală. Dar nici cu ignorarea muncii părinților nu ne putem împăca! Cei șapte copii de mai sus nu sînt printre cei mai buni elevi din clasă și nici printre cei mai ordonați. Oare învață mediocru fiindcă nu știu precis cu ce se ocupă părinții lor? Nu. Învață mediocru pentru că sînt insuficient de activi, le lipsește convingerea că trebuie să muncească, privirea lor e scurtă, nu vede în viitor. Ei bine, cine altul dacă nu tata trebuie să-ți facă acel admirabil vaccin anti-lene? Dar pentru asta, trebuie să-l cunoști și tu mai bine pe el, și dînsul mai bine pe tine! M-am interesat eu pentru cei șapte neinformați. Am aflat astfel că «funcționarul de la depozit» este un admirabil merceolog care are grijă ca magazinele să fie bine aprovizionate și, că respingînd cu hotărîre produsele de proastă calitate, el reușește să trimită în vînzare numai mărfurile cele mai bune. Omul care «lucrează la spital și nu e doctor, e ceva pe la administrație» se străduiește ca spitalul să fie lună de curățenie și acesta, vă rog să mă credeți, este unul din cele mai importante lucruri într-un spital! Operatorul chimist n-a învățat meseria de la nimeni, a învățat-o din cărți pentru că e o meserie nouă și acum lucrează la o instalație ultramodernă și extrem de complicată care produce piese din material plastic. Cît despre inginerul «cu mașinile, la fabrică» am aflat că este specialist în detectarea eventualelor fisuri — adesea invizibile — din diferite piese metalice. E o misiune de mare răspundere! Cînd spune el «piesa e bună» tovarășii de muncă surîd bucuroși și o trimit cu toată încrederea la montaj.

Tot ce am aflat le-am povestit și celor șapte interlocutori, de față cu toată clasa. Am văzut imediat cum obrajii li se colorează de plăcere, de mîndrie. Sînt sigur că, de-acum înainte, ei se vor așeza cu alte sentimente la efectuarea lecțiilor. Iar atunci cînd tata va spune «Uite ce cred eu despre cutare lucru» vor fi foarte atenți!

Ovidiu Zotta

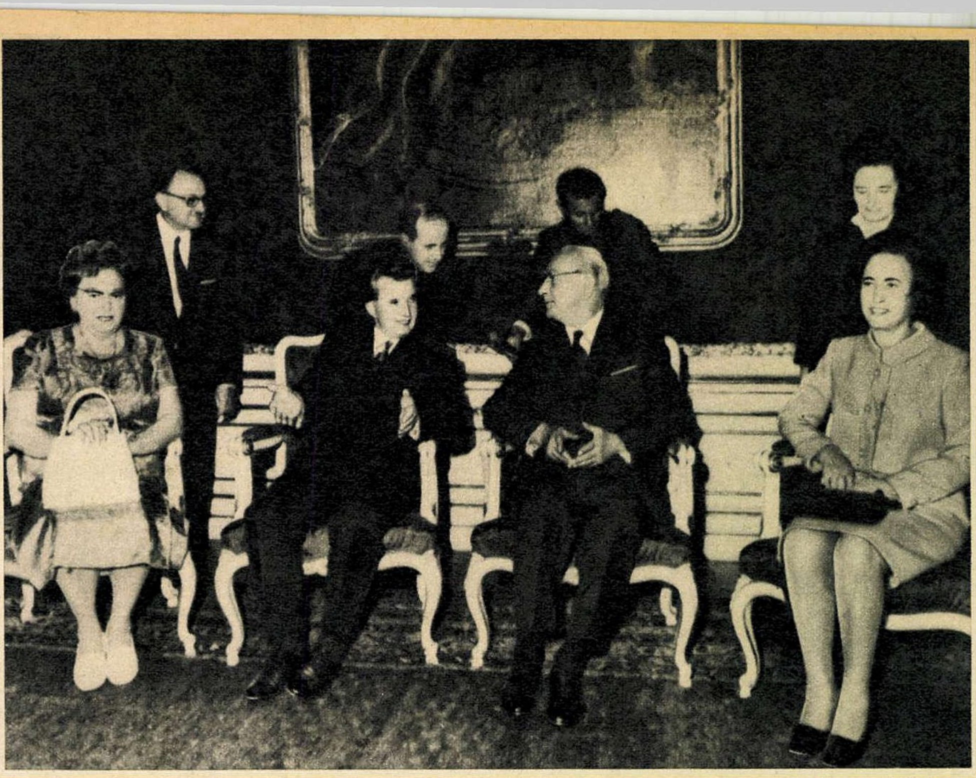

PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, ÎMPREUNĂ CU SOȚIA, ELENA CEAUȘESCU, AU PLECAT LUNI ÎN AUSTRIA UNDE FAC O VIZITĂ OFICIALĂ. LA INVITATIA PREȘEDINTELUI FEDERAL, FRANZ JONAS, ÎNTRE 21 ȘI 25 SEPTEMBRIE 1970. VIZITA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL ȚĂRII NOASTRE, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, ȘI A SOȚIEI SALE, ELENA CEAUȘESCU, ÎN AUSTRIA SE ÎNSCRIE ÎN ANALELE BUNELOR RELAȚII STATORNICITE ÎNTRE ROMÂNIA ȘI AUSTRIA. ÎNTR-UN CADRU MAI CUPRINZĂTOR, EA FACE PARTE DIN ANSAMBLUL DE INIȚIATIVE ÎNTREPRINSE PE PLAN EUROPEAN AVÎND CA SCOP DEZVOLTAREA RELAȚIILOR PRIETENEȘTI, ÎN INTERESUL RECIPROC ȘI, TOTODATĂ, AL STATORNICIRII PE CONTINENT A UNUI CLIMAT DE ÎNȚELEGERE, A UNEI ATMOSFERE ÎN CARE SĂ PRIMEZE RESPECTUL ȘI ÎNCREDEREA ÎNTRE STATE ȘI POPOARE, COOPERAREA PE BAZĂ DE EGALITATE ÎN DREPTURI ȘI AVANTAJ RECIPROC.

AȘA CUM SUBLINIA TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ÎN RECENTUL INTERVIU ACORDAT ZIARULUI AUSTRIAC «DIE PRESSE», COOPERAREA ȘI MAI STRÎNSĂ DINTRE BUCUREȘTI ȘI VIENA VA EXERCITA O INFLUENȚĂ POZITIVĂ ÎN DEZVOLTAREA ÎNȚELEGERII, MAI BUNEI CUNOASTERI RECIPROCE, ÎN APROPIEREA MULTILATERALĂ A POPOARELOR ROMÂN ȘI AUSTRIAC.

FOTO: ÎN TIMPUL VIZITEI PROTOCOLARE LA PALATUL HOFBURG

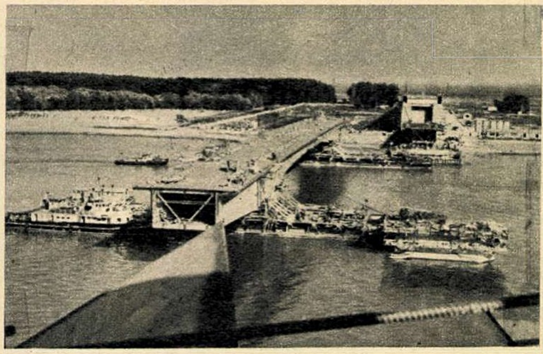

PE ȘANTIERUL PODULUI DE LA GIURGENI-VADUL OII

Pe șantierul arcului rutier transdanubian de la Giurgeni-Vadul Oii s-a consumat, recent, unul dintre cele mai dificile momente întîlnite în istoria construirii acestui uriaș brîu de oțel și beton ce încinge Dunărea. A fost lansată pe apă și ridicată pe pilonii de susținere o uriașă săgeată de oțel a cărei lungime este de 218 metri — cel de al treilea tronson al podului. La realizarea acestei operații extrem de dificile au participat peste 200 de constructori și marinari ai flotei șantierului care au stat la posturile lor, cu atenția încordată la maximum, din zori și pînă în seară.

CALENDAR

SEPTEMBRIE

L	M	M	J	V	S	D
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

26 SEPTEMBRIE 1970 — Se împlinesc 25 de ani de la moartea lui Béla Bartók, unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai muzicii maghiare (n. 1881). Compozitor, pianist, muzicolog — el a manifestat un puternic interes pentru muzica populară. A cules peste 30 000 de cîntece din folclorul maghiar, român, sîrb și al altor popoare. O bună parte a creației sale este legată de folclorul maghiar și românesc.

28 SEPTEMBRIE 1970. Se împlinesc 75 de ani de la moartea lui Louis Pasteur (n. 1822), savant francez care prin descoperirile sale a deschis o eră nouă în medicină și biologie. Cercetările pe care le-a făcut l-au condus la descoperirea agenților patogeni ai unor boli ale omului și ale animalelor. Pasteur a aplicat pentru prima dată, în 1885, vaccinul împotriva turbării.

ÎN JUDEȚUL SATU MARE
570 DE UNITĂȚI ȘCOLARE
ȘI-AU DESCHIS PORȚILE

Biruind urmările calamităților naturale, din primăvară, toate școlile din județul Satu-Mare și-au redeschis porțile.

O dată cu începerea cursurilor noului an școlar, elevii și cadrele didactice din județ au adresat Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu, o telegramă exprimînd sentimentele de recunoștință față de conducerea partidului.

Cu nețărmurită satisfacție — *se spunea în telegramă* — vă raportăm că cele 570 de unități școlare, pînă la ultima sală de clasă, și-au deschis astăzi, 15 septembrie, larg porțile, primind toți elevii *de vîrstă școlară.*

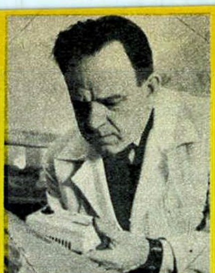

INTERVIUL NOSTRU

La început de nou an școlar, doresc cutezătorilor să profite din plin de tot ceea ce le pune la dispoziție societatea de astăzi, pentru a se instrui din plin în domeniul în care doresc a deveni specialiști și elemente folositoare patriei.

Acad M. G. Filipescu

Universitatea bucureșteană are un culoar al ei renumit. Pătrunzi în el ca într-un fel de labirint mineralier și ciudat faunistic, unde vîrstele Țerrei iau înfățișarea unei expoziții de sculptură modernă. La capătul culoarului, catedra de paleontologie — un fel de cabinet de stampe bătute în filigranul unor crustacee multicolore — loc de refugiu și de reculegere al academicianului *MILTIADE FILIPESCU*. Nu fără un sentiment de inoportunitate încerc prima desprindere din atracția ambianței:

— Dacă ați retrăi copilăria, căror preocupări v-ați dărui îndeosebi, și de ce?

— Nu pentru rațiunea lui «așa e frumos să spunem copiilor», ci pentru că, într-adevăr, cînd privesc în jurul meu, am nostalgia anilor copilăriei consumați în privațiuni de tot felul — mă surprind adeseori dorind cu ardoare să reîncep școala în bucuriile și frumusețile ei de astăzi. Ce-aș face mai întîi? Poate că mi-aș propune să învăț mai mult din excursii, din observarea atentă a naturii, poate că aș vrea să particip îndeosebi la cercetări de botanică, la discuții organizate de profesori în cercuri pionierești...

— Dar sportul?

— Doar în măsura în care mi-ar oferi accesul la mișcare, la acțiune. Altfel nu, categoric nu. Cînd eram elev iubeam nespus înotul, călăria, excursia, dar nu aveam nici o simpatie pentru paraziții sportului. Mi se pare de o sută de ori mai deconectantă lectura decît prezența nelipsită în tribunele stadioanelor în calitate de... fluierători.

— Și totuși, lectura pare că pierde teren astăzi cînd copilul are la îndemînă atîtea surse de informații îndeosebi vizuale...

— E foarte greșit să credeți asta. Cel puțin în privința lecturii bune, *a cărților care tocmai azi, într-o asa de intensă atmosferă informațională, trebuie* să ordoneze și să sintetizeze, *să se înfățișeze ca veritabile antologii.*

— Dar între lectură și excursie, ce-ați prefera?

— Pe amîndouă, pentru că se completează, se presupun.

— Ce le pretindeți, cu deosebire, părinților?

— Să nu se lase furați de ideea că un copil trebuie să se dezvolte singur. *E o idee falsă. Și periculoasă. Geneza personalității, cultivarea ei nu exclude, ci presupune atributul continuității, cu atît mai mult cu cît personalitatea însăși e un proces de moștenire, de preluare și dezvoltare pe mai departe a unor achiziții morale. Orice copil cred că are nevoie să fie ajutat în a-și dori întotdeauna ceva, nu să i se dea întotdeauna ceea ce-și dorește, pentru că asta îi paralizează puterea de muncă.*

— Și ca părinte, v-ați supus întotdeauna acestei rigori?

— În general, da. Cînd n-am reușit o dată, am căutat să compensez cu un alt prilej.

— O urare pionierilor?

— Să fie sănătoși și să învețe!

Interviu realizat de MIHAI IORDĂNESCU

Voi ce părere aveți?!

Nu puțini sînt cei care renunță la plăcerea unei săli de teatru sau de cinematograf, la necesitatea unei plimbări în aer liber sau, chiar, la obligativitatea lecturii ultimelor apariții în librării — tocmai pentru a urmări emisiunile programate pe micul ecran. Televiziunea a devenit, într-un timp relativ scurt, o prezență absolută a zilelor noastre.

Am fi putut pleca de la cîteva cifre dintre cele mai precise: cîți abonați are televiziunea, cîți copii sînt cuprinși în familiile respective, cîte scrisori (sau telefoane) primește zilnic redacția emisiunilor pentru copii și tineret, am fi putut apela chiar și la rezultatele sondajelor efectuate de «Oficiul

(CONTINUARE ÎN PAG. 7)

Cu toate că toamna și-a desfăcut evantaiul culorilor dăruind deltei un plus de frumusețe, păsările se pregătesc pentru drumurile lungi spre țările calde.

ALEGERILE PIONIEREȘTI

SĂRBĂTOARE ÎN DETAȘAMENT

«Tot înainte».

E cer albastru, soare cald, flori albe, galbene, roșii...

Ai fi tentat să crezi că este o zi de vară dacă... Dacă n-ar fi toți copiii la școală, dacă buchetele lor n-ar fi colorate cu primele crizanteme...

E toamnă!

Au rămas în urmă zilele începutului de an școlar, s-au dus și emoțiile în care s-au primit primele note. Și totuși, la Școala generală nr. 52 din Capitală se vorbește despre vacanță și,mai mult, despre tot ce au făcut pionierii detașamentului clasei a IV-a B în timpul anului trecut. Prilejul acestor amintiri? Cel mai frumos, cel mai sărbătoresc — adunarea de alegeri a colectivului de conducere al detașamentului.

— Vă amintiți, își invită Aurel Pop colegii la retrospectiva activității lor: am vizitat Muzeul de istorie a Municipiului București, Muzeul de istorie al Partidului Comunist a mișcării revoluționare și democratice din România, Expoziția Brâncuși, Grădina Botanică. Vă aduceți aminte de expediția noastră «București, oraș

...Vom alege noul colectiv de conducere al detașamentului.

Vin stegarii.

Eu îl propun pe Costin!

Noi sîntem pentru Grațiela!

Președintele detașamentului este reales. Felicitări!

socialist»? De alcătuirea celui mai frumos album al orașului București? De cîte ori n-am trecut prin Expoziția Municipiului să-l admirăm...

Firul retrospectivei l-au continuat Mihaela Leontescu, Octavian Filip și Dan Fodor.

— Și dacă totul a fost atît de frumos la noi, în detașament, își spune părerea Eugen, se datorează și lui Costin, președintele. Eu aș vrea să-l realegem.

— Și Grațiela este o pionieră foarte bună, își dă o fetiță cu părerea.

Se ascultă opinii, se discută. Pionierii aleg noul colectiv de conducere al detașamentului: Costin Iliescu președinte, Grațiela Novac și George Subțirelu.

Flori, felicitări, urări de succese. Crizanteme, flori de toamnă lîngă alte frumoase flori — gîndurile pionierilor pentru viitor, vin să încheie o zi de sărbătoare în detașament.

LIDIA NOVAC

Foto:
GRIGORE
PREPELIȚĂ

Costin, George și Grațiela — noul colectiv de conducere.

ÎNTRE NOI, REPORTERII

de OCTAV PANCU-IAȘI

Să recunoaștem: în vacanță, cîte unora dintre noi — prin *noi* înțelegînd, desigur, membrii binecuvîntatei bresle a reporterilor — ni s-a mai întîmplat să ne uităm creionul în fundul unui sac de excursie, ori să schimbăm pixul cu undița sau cu plasa de fluturi. Oameni sîntem și cum tot ce e omenesc nu ne e străin, ne-am înfruptat și noi din uriașul tort al vacanței, scriind mai puțin și... bronzîndu-ne mai mult!

Dar a început școala, de mai bine de-o săptămînă ea e *realitatea noastră de fiecare zi*, muza noastră inspiratoare... Ne-am suflecat mînecile și ne-am apucat de treabă!

Unii au chiar ambiții mari. Precum și colegul *Nicolae Dașu*, clasa a VIII-a, Ploiești, care, nici mai mult nici mai puțin, declară:

«M-am gîndit să țin o cronică a acestui an școlar în clasa noastră. De la prima clipă a revederii, de la primele lecții și note, de la alegerile pionierești, pînă la ziua cînd vom scrie din nou pe tablă, avînd grijă să adăugăm o sută și unu de semne de exclamare, cuvintele **VACANȚA MARE!»**

Sau, precum colega *Dana Suftei*, clasa a VII-a, București, care ne asigură că — citez — *«nu va trece o singură săptămînă fără să primiți o corespondență de la mine»... Îmi imaginez clasa noastră, detașamentul nostru, ca un vas plecînd în larg, într-o lungă și de loc ușoară călătorie. Vreau să țin eu «jurnalul de bord». Să trec tot ce se întîmplă mai interesant. Și iată că deja au început să se și întîmple lucruri interesante. Știți cine a luat primul zece? Un băiat care anul trecut nu prea se lăuda cu note mari... L-am tras de urechi în recreație și i-am urat «la mai mare» deși mi se pare că nu există zece plus! Și știți că am și avut o adunare de detașament? Alegerile bat la ușă... Eu m-am și hotărît pe cine voi propune pentru a fi președinte, dar... st!... deocamdată nu vă spun nimic; chiar dacă vă supărați, tot nu vă spun... Și știți că a fost inaugurată sala de sport a școlii? Rezultatul primului meci de handbal n-a prea fost favorabil clasei noastre, dar n-au intrat zilele în sac! Vine ea și revanșa...»*

Sau, în sfîrșit, șirul «marilor ambiții» reportericești, stimulate de începerea noului an școlar, este continuat de *Mircea Poalelungi*, clasa a VII-a, Brăila:

«Ca reporter ce sînt, m-am gîndit pentru acest an să-mi aleg un «post de observație» de unde, fără să fiu văzut, eu să văd totul... Mi-am propus să intru într-o călimară, dar m-am gîndit ce-o să zică mama, acasă, cînd o să mă vadă mînjit cu albastru... Mi-am zis să mă ascund într-un penar, dar ce mă făceam dacă îmi rămînea nasul afară? În sobă e cam riscant... într-un ghiozdan miroase a tartine și s-ar putea să mă apuce strănutul tocmai în timpul unei ore... După lungi dezbateri (cu alții și mai ales cu mine însumi) m-am hotărît: să rămîn frumușel în banca mea și să notez tot ce merită să fie notat, apoi să dau fuga la poștă și... «Către revista **CUTEZĂTORII**, *Piața Scînteii nr. 1, București!»*

După atîtea ispititoare promisiuni, nu ne rămîne decît să așteptăm în liniște. Știm că poștașul cu tolba-i plină nu va fi un oaspete rar al redacției. Dimpotrivă!

STOP

CARTURI, MAGNETOFOANE, BICICLETE,
APARATE DE RADIO,
CEASURI DE MÎNĂ, TRUSE DE PICTURĂ,
ECHIPAMENT SPORTIV!
UNDE? CUM?

În cei trei ani de la apariție, revista **«CUTEZĂTORII»** a organizat pentru voi 30 de concursuri pe cele mai diverse teme (*literatură*, *desen*, *tehnică*, *muzică*, *sport etc*), la care au participat zeci de mii de cititori.

Știți cîți cititori.
participanți la aceste concursuri au primit mari premii și valoroase mențiuni?
10 246 de cititori!
Este o cifră, nu-i așa?

Dacă doriți să participați la noile și extraordinarele concursuri organizate de revista «CUTEZĂTORII» *în noul an școlar 1970-1971, adresați-vă oficiilor poștale, factorilor poștali sau difuzorilor de presă pentru a vă abona imediat la* «CUTEZĂTORII».

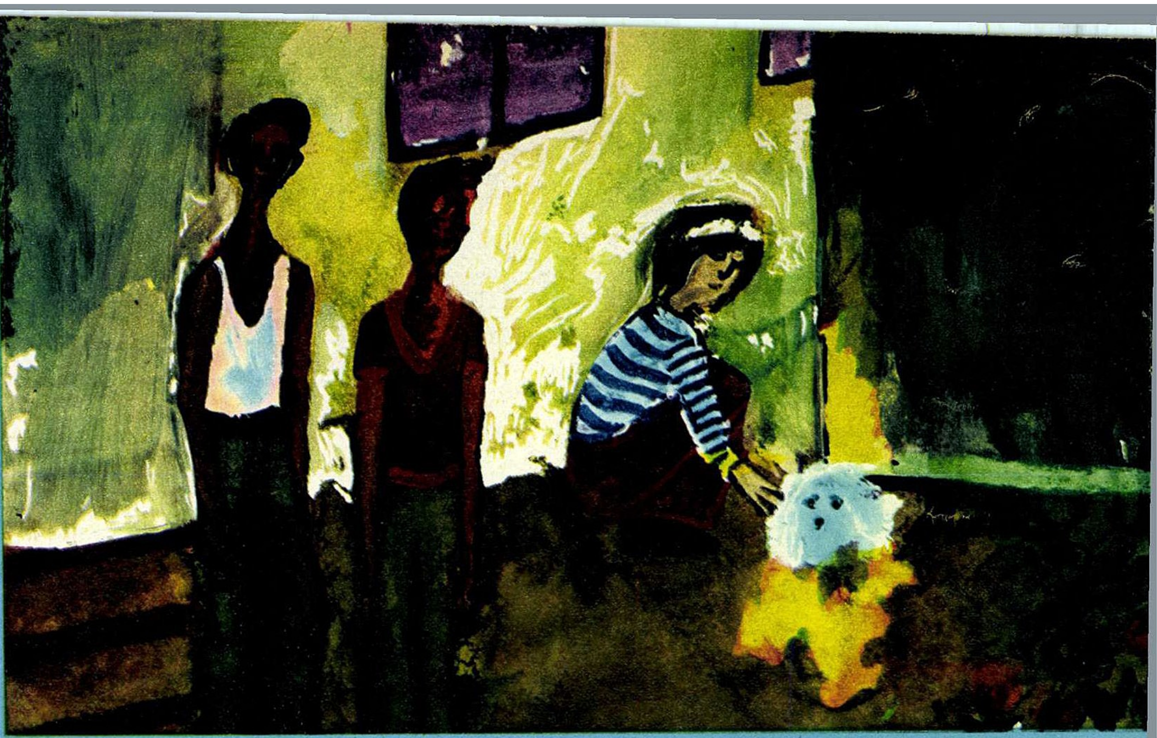

Rex și... marea mea durere

de RADU F. ALEXANDRU

Totul a pornit de la Lucica. De fapt, orice idee îngrozitoare îi aparține ei. Prin «idee îngrozitoare» eu înțeleg trăznăile care-i trec sorei mele mai mici prin cap și pentru care, și asta se întîmplă de fiecare dată, eu sînt obligat să trag ponoasele. De data asta, însă, lucrurile au întrecut orice imaginație.

Veniserăm de la ștrand. Și, înainte de-a ne despărți, conform obiceiului, am mai întîrziat cîteva minute pe banca de piatră de la intrarea blocului lui Bujor. Dimineața, Matei cîștigase pariul — 6 porții de înghețată! — și dincolo de orice discuții performanța rămînea formidabilă: o treime de bazin a înotat sub apă. Nimeni n-ar fi crezut. Gelu, care bătuse recordul la ținut aer în piept (e drept, pe uscat), n-a reușit mai mult de zece metri. Degeaba încercam noi acum să ne consolăm, amintindu-i lui Matei că în brasul modern este interzis înotul sub apă, el continua să rămînă calm, revenind mereu la aceeași întrebare: «Cine dă primul înghețata?». Lui Sandu i-a venit o idee: «Îți dăm toate cele șase porții chiar azi după-masă. Am pierdut, bravo ție, sînt ale tale». Matei, puțin surprins, l-a lăsat să termine, apoi, cînd l-am întrebat la ce oră să venim să-l luăm, el ne-a răspuns: «Să zicem la cinci. Dar astăzi n-am să mănînc decît o porție. Și abia mîine a doua. Poimîine a treia și așa pînă la sfîrșitul săptămînii o să vă onorez pe fiecare». Degeaba am încercat noi să-l convingem că nu e drept ca unul să plătească astăzi și celălalt abia după o săptămînă, Matei o ținea una și bună. «Nici vorbă, ați vrut să mă duceți. Nici Gerilă să fi fost și tot n-aș fi putut mînca șase porții deodată. Nu vă iert: cine se sacrifică primul?». Am tras la sorți și Bujor era cel care trebuia să plătească. Și nu mai aveam nimic să ne spunem, și eram chiar gata să ne despărțim cînd, în ultima secundă a apărut, într-o viteză năucitoare, Lucica. A trecut pe lîngă noi fără să întoarcă capul, abia în colț și-a dat seama că ne-a văzut, un viraj în plină goană și oprindu-se în dreptul nostru, care asistam cu gura căscată la această cursă de unul singur, ne-a dat cea mai formidabilă veste: «Stați ca niște mototoli; numai eu știu cum am reușit să-l scap. Dacă n-aveți de gînd să vă mișcați mai bine spuneți-mi și am să văd singură ce trebuie să fac cu Rex al meu». Atît s-a învrednicit să ne spună și a și zbughit-o. Nu se putea înțelege prea mult din cele cîteva cuvinte, dar un lucru era mai presus de orice îndoială: Lucica făcuse rost de un dulău. Am descoperit-o lîngă garajul din fundul curții. Era întoarsă cu spatele, aveam impresia că ține ceva în brațe, cînd am vrut să înaintăm ne-a oprit cu un strigăt ascuțit: «Să nu facă nimeni un pas, e încă speriat, dacă nu înțelegeți îi dau drumul asupra voastră». «Am venit la fratele tău, dacă vrei să știi...» a spus Matei. «Da, au venit la mine, dacă vrei să știi, am intervenit eu, și nu-ți permit să vorbești așa cu prietenii mei». «Ieșiți imediat toți afară. Am să vin și eu, cum mă eliberez puțin, și atunci o să stăm de vorbă» Noi am făcut întocmai cum ne-a cerut ea și asta a fost o greseală. Nu prima. Pentru că dintotdeauna, mai în glumă mai în serios, noi am obișnuit-o pe Lucica să creadă că ea este cea care ne conduce. Și ei i se părea chiar firesc să fie așa. Și de aici au pornit toate grozăviile.

— Ce vreți?

— Să-l vedem.

— Nu se poate.

— De ce?

— În primul rînd pentru că este al meu, în al doilea rînd pentru că încă nu și-a revenit, în al treilea rînd pentru că nu vă cunoaște, în al patrulea rînd pentru că fac ce vreau și în al cincilea rînd pentru că este al meu.

— Și atunci de ce ne-ai mai chemat?

— Nici nu v-am chemat și nici n-o să-l vedeți dacă o să-mi vorbiți mie pe tonul ăsta. Eu l-am salvat și voi trebuie să faceți, bineînțeles dacă vreți să aveți de-a face cu el, ce vă spun eu.

— De unde-l ai?

— V-am spus: l-am salvat. Mașina a apărut în capul străzii, el simțind primejdia a luat-o la fuga lătrînd, eu am sprintat puternic, l-am ajuns, mi-am zis: «fie ce-o fi», l-am luat în brațe și l-am adus aici, lîngă garaj, mașina a trecut mai departe și acum l-am lăsat să doarmă și m-am săturat de întrebările voastre.

— Cînd ni-l arăți?

— ...Poate după-masă. Dar trebuie să-i aduceți fiecare ceva de mîncare și să-mi promiteți că nu-mi veți ieși din cuvînt în ceea ce-l privește pe Rex.

— Și dacă-i turbat?

— Aș fi putut să jur. Aș fi putut să jur, chiar dacă aș fi fost legată la ochi, că dacă va pune cineva o întrebare prostească ăla va trebui neaparat să fie «frățiorul» meu mai mare... M-ați plictisit, vă pot primi în jurul orei cinci.

— La cinci trebuie să mergeți cu mine să-mi dați înghețata, ne-a reamintit Matei.

— Se contramandează orice alt program, vă aștept la cinci, a decis Lucica. Și oricît am încercat, după ce am rămas singuri, să o conving să mă lase să-l văd și eu pe Rex a fost inutil: dormea, n-aveam voie să-l deranjez.

După-masă lucrurile s-au întîmplat exact așa cum mă așteptam: în locul celor șase prieteni de care mă despărțisem la prînz, acum, în stradă, se adunaseră cincisprezece copii, dintre care pe unii, nici nu-i cunoșteam. Pe Lucica n-a deranjat-o abundența vizitatorilor. A luat o foaie de hîrtie și un creion și i-a trecut pe toți pe o listă menționînd în dreptul fiecăruia și «atenția» cu care au venit pentru Rex. Pe cei care erau cu mîna goală i-a sfătuit să dea o fugă pînă acasă și să aducă ceva și pentru noul lor prieten: «Dar asta numai dacă într-adevăr vreți să intrați în curte și să-l vedeți cu ochii voștri». A trebuit să mai așteptăm încă o jumătate de oră, timp în care Lucica a delectat dulăul cu noile bunătăți — operație care nu putea avea loc în fața unor străini — pentru ca în sfîrșit, sora mea cea dragă să accepte să ni-l aducă, să-l cunoaștem și noi. Și atunci am rîs cum nici la filmele cu Stan și Bran nu-mi amintesc s-o fi făcut. Pentru că în zgarda urgent confecționată dintr-o bucată de chingă de tras oblonul, Lucica remorca un... nici nuștiu cum să-l numesc... cît cel mult un pisoi de mare. Și cu o blană albă, și lățoasă, și murdară, și cu doi ochi negri care puteau fi la fel de bine două din mărgelele mari de pe șiragul din sertarul vechiului bufet, și se făcuse ghem, și tremura, și toți s-au repezit să-l mîngîie și să-și exprime admirația, și eu rîdeam, pînă cînd am auzit-o, pe sora mea mai mică rugîndu-mă:

— Fii, te rog, atît de drăguț și du-te pe trotuarul de vizavi, dacă vrei să te distrezi; pe mine mă indispui. Și oricît am încercat eu să le demonstrez că bietul pămătuf nu putea speria nici măcar o muscă — degeaba. În fiecare după-masă, Rex, cărîndu-și cu chiu cu vai zgarda îngreunată și cu două siruri de ținte — pe cuvîntul meu de onoare că unuia i-a venit ideea să-i facă rost și de o botniță! — defila prin tot cartierul urmat de o suită care, de la o zi la alta, devenea tot mai numeroasă. Se mișca din ce în ce mai greu (era de o lăcomie nemaipomenită) și nu întîlneam persoană care să nu fie tentată să-l mîngîie s-au să-l tragă ușor de ureche. Asta a durat, cred, aproape două săptămîni. Sîmbătă Lucica a plecat la Brașov — primise o bicicletă în dar de ziua ei și nu admitea să se facă transportul decît sub supravegherea ei — și duminică la prînz Rex a murit. Dupa ce a mîncat un castronaș de lapte cu miez de franzelă, două ouă moi («Le lași în apă clocotita trei minute, bagă de seamă: te uiți pe ceas») cu coaja pisată — îi întărește sistemul osos, mi-a explicat ea —, trei felii de șuncă slabă, o bucată de tortă cu cremă de cacao. Asta era meniul lăsat de Lucica. Îl copiase dintr-o carte. Și nimeni n-avea voie să-l modifice cu un gram. Și eu am încercat să-i explic că este o adevărată crimă ce vrea ea să facă (nici unui elefant nu-i dai atîta mîncare) și că astea cîteva zile cît lipsește ar fi mai bine să-l lase în grija mea, că n-am să-mi iau ochii de pe el, și am să-l scot la plimbare, și-am să-l spăl, și-am să văd să nu-i lipsească nimic, dar parcă te poți înțelege vreodată cu Lucica? S-a culcat Rex cu burta plină și nu s-a mai sculat. Și a doua zi, la ora șapte dimineața, a trebuit să fiu îmbrăcat și gata de plecare spre dispensarul antirabic. Degeaba am încercat eu să le explic că Rex era un cățelus bătrîn, și a mîncat prea mult, si au tras toți de el și că, departe de a fi fost bolnav, cățelușul a murit de prea mult bine. Peste trei zile aveau să primească rezultatul analizei, pînă atunci însă, preventiv, trebuie să fac trei injecții antirabice. Pe stradă mi-am întîlnit prietenii, în stația de tramvai i-am recunoscut și pe ceilalți amatori de «fiare sălbatice», toți mergeau în aceeași direcție și, după ochii lor plînși, am înțeles că nu o făceau cu cea mai mare plăcere.

N-am să vă întreb dacă eu am vreo vină în toată povestea asta, n-am să vă întreb dacă nu era mai normal să așteptăm mai întîi rezultatul analizei, n-am să vă întreb dacă ați făcut vreodată injecții antirabice și știți ce poate însemna așa ceva. Nu! N-am să vă întreb nimic din toate astea. Dar să vă spun că după a treia injecție, cînd jurasem să nu-i mai adresez în viața mea un cuvînt celei care a abătut nenorocirea asta pe capul nostru, și cînd, în sfîrșit, analiza a confirmat că Rex fusese sănătos, ei bine, atunci a apărut vioaie pe bicicletă și Lucica. Și după ce a aflat de cele întîmplate, mi-a spus: «N-am să mi-o iert niciodată că l-am lăsat pe mîinile unui neajutorat ca tine».

Și dacă vouă vi se pare toată chestia asta normală, vă rog să-mi spuneți. Pentru că mie, unul, simt că-mi plesnește capul!

Voi ce părere aveți?!

ÎN FAȚA MICULUI ECRAN

(URMARE DIN PAG. 3)

de studii și sondaje al radioteleviziunii».

Am preferat, însă, apreciind spontaneitatea celor mai intransigenți telespectatori, o metodă mai directă: ancheta. Și astfel, 50 de elevi ai cîtorva școli bucureștene au devenit colaboratorii rubricii noastre. Întrebările au gravitat în jurul a trei probleme centrale:

1. Cît timp ne petrecem în fața televizoarelor?

2. Ce vedem?

3. Ce am vrea să vedem?

Și pentru că unele puncte de vedere au coincis ne permitem să publicăm numai o parte din răspunsurile primite.

Staicu Ionuț — *clasa a IV-a, Liceul nr. 24: Neavînd o emisiune preferată mi-e greu să răspund primei întrebări. M-ar interesa foarte mult o emisiune dedicată în mod special pionierilor, emisiune care, din păcate, acum nu există. Pînă atunci mă mulțumesc cu filmele de desene animate, care, și ele, ar putea fi programate mai des.*

Radu Silea, George Antonescu, Ecaterina Antonescu, Mihaela Antonescu — *toți de la Liceul nr. 24: «Aventurile lui Huckleberry Finn», emisiunea «Mai aveți o întrebare?» — da, acestea ne plac. Celelalte nu le urmărim în mod special. Am dori să vedem mai des programate momentele vesele, filmele de aventuri sau desene animate, și chiar comedii, dar unele sînt transmise la ore tîrzii, deci numai pentru... părinții noștri.*

Alexandru Roman — *clasa a V-a, Liceul nr. 24: Unele emisiuni nu mi se par convingătoare. Mai ales cele care sînt dedicate vieții pionierești. Se vorbește poate prea mult și se reiau mereu aceleași lucruri, spuse anterior de zeci și sute de ori. Rămîn special acasă să urmăresc emisiunea «1001 de seri». Îmi place, la fel, foarte mult, emisiunea «Mai aveți o întrebare?» — dar asta fără a renunța la orele de joacă sau la lecții. Filmele de desene animate, filmele istorice și comediile sînt prea rar (adică de loc) transmise în emisiunile, pe care, fiți sigur, noi am vrea să le îndrăgim.*

Dan Boncuț — *clasa a VIII-a, Liceul nr. 24: Emisiunile pentru telespectatorii de vîrsta mea — spre deosebire de cele pentru copiii mici, sau adulți — sînt mult mai rare. «Huckleberry Finn», «1001 de seri», «La șase pași de o excursie» — îmi plăceau. Acum la unele din ele s-a renunțat. Și există atîtea lucruri care ar putea deveni subiecte ale unor emisiuni grozave! Pe mine, de exemplu, m-ar interesa filmele științifico-fantastice, piesele de teatru, concursurile între elevi (sport, cultură generală etc.), dar toate astea nu numai ca vorbă, ci chiar să fie incluse în programul TV, pentru care mai am o rezervă de timp liber!*

Luigi Grozea — *clasa a VII-a, Școala generală nr. 182: Urmăresc cu interes emisiunile televiziunii. Multe mi se par foarte educative: «Studioul pionierilor». «1001 de seri»; altele sînt interesante și utile: lecțiile de limba franceză, engleză, germană. Îmi place emisiunea «Bună seara, fete, bună seara, băieți» — cu toate că nu este dedicată telespectatorilor de vîrsta mea. «Universal șotron» mi se pare însă mai limitat, subiectele nefiind întotdeauna suficient dezvoltate. Ținîndu-se seama de programul școlar, de orele la care ne facem lecțiile, poate s-ar reuși programarea emisiunilor la ore mai potrivite — uneori, trebuie să recunosc, nu prea mai apuc să ies din casă! Aș vrea să văd mai multe filme documentare, aspecte cît mai variate și mai firești din viața tineretului din toată lumea. Bineînțeles că nu mi-ar displace filmele de aventuri.*

Mihaela Ionescu-Munte — *clasa a VIII-a, Școala specială nr. 1: Emisiunile sînt programate, în general, la ore nepotrivite. În timpul școlii nu le pot urmări, avînd mult de învățat.*

Lucia Ionescu, Rodica Nițulescu — *clasa a VIII-a, Școala generală nr. 10: În general, emisiunile dedicate nouă ni se par interesante. Asta fără a vorbi de o emisiune preferată; consultăm programul și, de cîte ori e anunțat un lucru care pare a fi interesant, rămînem acasă și urmărim emisiunea respectivă. Evident, timpul afectat televizorului diferă de la caz la caz. Mai reușite par a fi emisiunile culturale, serialele, teatru pentru copii (care ar putea fi mai des programat). Sînt interesante, și mai ales eficiente, consultațiile la limba română și matematică, la fel ca și lecțiile de limbi străine. Dar s-ar putea face mult mai mult. Lipsește o emisiune literară a noastră; interviurile, discuțiile cu actori, oameni de știință, scriitori ar fi, la fel, foarte apreciate. «Cum să ne purtăm în societate» (titlul eventual) poate fi o emisiune pentru tineret de a cărei necesitate nici nu mai vorbim. Și acestea sînt numai cîteva sugestii care, odată realizate, ne-ar lega mai mult de emisiunile programate pe micul ecran.*

Agrawal Sima — *clasa a VI-a, Școala generală nr. 4: Emisiunile de duminică dimineață mi se par cele mai interesante.*

Șerban Angelescu — *clasa a VIII-a, Școala generală nr. 72: Sînt cam șterse așa-zisele emisiuni pentru tineret. Acesta este și motivul pentru care nu le urmăresc decît întîmplător, uneori duminica. M-ar interesa o emisiune de știință: despre univers, cosmos, curiozități ale naturii, adîncurile oceanelor... Dar pînă atunci prefer să mă duc la un film sau «să fac» un fotbal pe stradă.*

*

Ancheta noastră se oprește deocamdată aici. Fără concluzii. Ele se impun cu claritate din declarațiile colegilor voștri și noi n-am face altceva decît a le repeta. Un lucru am dori să subliniem: numărul copiilor care vizionează la întîmplare programele de televiziune e din ce în ce mai redus. Majoritatea se așază în fața micului ecran așteptînd o emisiune **preferată,** *dorind să se amuze, sau să afle ceva nou, să-și completeze cunoștințele într-un domeniu sau altul. Ei privesc* **selectiv,** *adică își aleg din timp emisiunile care îi interesează. Acesta e un lucru foarte important în arta de a fi telespectator.*

V. ROMAN

Ainii fiii norilor

1

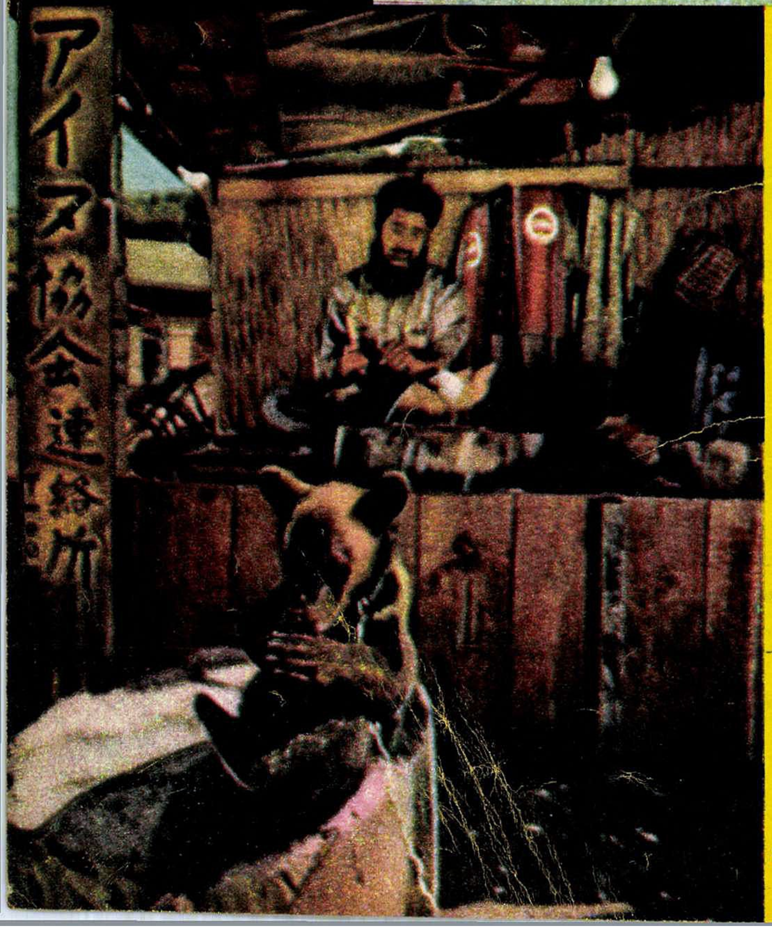

2

LA CAPĂTUL PĂMÎNTULUI

Cel mai nordic pămînt al vastului arhipelag nipon îl constituie insula Hokkaido. Un pămînt vulcanic, sărac, a cărui frumusețe aspră, sălbatică este luminată doar de lacurile cu ape albastre, tăinuite de păduri dese de conifere și mesteceni. Aici, «la capătul pămîntului», cum spun băștinașii, trăiește pe tărîmul sudic al insulei o populație enigmatică de oameni bărboși, cu pielea albă, mată și ochi căprui, cu părul abundent, ondulat, de un negru strălucitor. Sînt *ainii*, care atît prin trăsăturile lor fizice cît și prin caracterul original al culturii lor se deosebesc evident de populația majoritară a arhipelagului, seminții mongoloide. Ce caută acești reprezentanți ai unei rase al cărui leagăn se află la mii de kilometri de acest izolat pămînt insular din aria Oceanului Pacific? De unde au venit acești oameni și cum s-au putut menține fără a-și pierde ființa etnică în mijlocul unei populații masive de obîrșie mongoloidă? Aceste probleme constituie obiectul de cercetare al multor istorici și etnologi contemporani.

FABULOASA ȚARĂ A NORILOR

Tradițiile aine au păstrat nealterată de timp o străveche legendă potrivit căreia străbunii ainilor au coborît cîndva din cer, din «Țara Norilor».

Unde se află acest tărîm, nu indică legenda. Unii istorici socot că ainii ar putea avea o obîrșie comună cu populația *toda* din sudul Indiei avînd o serie de trăsături comune cu aceștia. Ipoteza este însă prea puțin sprijinită de argumente hotărîtoare. Rămîne încă o enigmă de dezlegat. Se știe însă cu certitudine, ca urmare a cercetărilor făcute, că ainii, în urmă cu 4 milenii și mai bine, ocupau întreg arhipelagul nipon; valuri succesive de populații mongoloide au invadat teritoriile lor, începînd din al cincilea secol al erei noastre, și ainii au fost siliți să se retragă tot mai spre nord în regiunile mai vitrege, stăpînite de o climă aspră. Cu timpul, numărul lor s-a împuținat în așa măsură, încît, astăzi, populația *ainu* nu depășește 20 000 de suflete. O populație dîrză ce luptă cu vitregia unei naturi neprielnice, ostile.

LA PESCUIT CU... CÎINII ȘI ARCUL CU SĂGEȚI

Ocupația principală a ainilor este pescuitul. Pămîntul nu prea fertil al insulei nu îngăduie o agricultură rodnică. Oceanul furnizează hrana de toate zilele și permite ainilor să vîndă o parte din prinosul pescuitului zilnic. Îndeobște, băștinașii, excelenți constructori de bărci și curajoși navigatori în apele furtunoase ale insulei, folosesc, pentru a prinde pește, har-

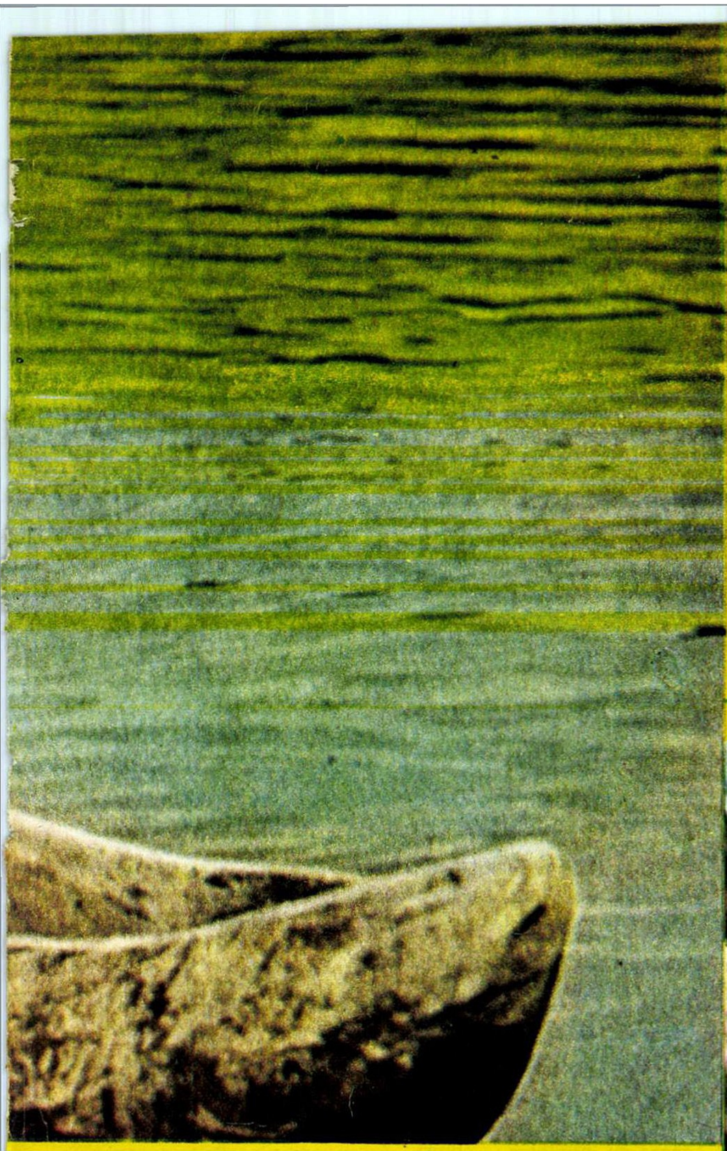

de AUREL LECCA

ENIGMELE ? TERREI

ponul și arcul cu săgeți. In anumite perioade ale anului, cînd mari bancuri de pești se apropie de țărmurile insulei Hokkaido, ainii recurg la un sistem de pescuit fără pereche în lume. Ei ies în larg cu bărcile, purtînd la bord cîini special dresați. Cînd ajung în dreptul bancului de pești dau drumul cîinilor în apele oceanului. Acești neobișnuiți tovarăși de vînătoare agită apele și înoată astfel încît abat întregul banc spre apele mai mici ce întovărășesc coasta. Aici, o parte din populația satelor de pescari, bărbați, femei și copii, cu arcurile în mîini săgetează peștii cei mai grași, pe care-i adună în coșuri și bărci. Pescuitul e totdeauna îmbelșugat și ainii vor trăi mai apoi multă vreme din peștele conservat la fum ori în saramură pregătită cu sare marină.

TRIMISUL ZEILOR

Ainii trăiesc în sate cantonate mai ales pe lîngă țărmurile oceanului. Casele lor sînt alcătuite din bușteni și scînduri, uneori negeluite, de lemn de brad și mesteacăn. În aceste căsuțe mobilate sumar, adesea se află tranzistoare și televizoare, din seriile cele mai moderne, fabricate de uzinele electronice japoneze. Deși în contact nemijlocit cu civilizația contemporana, ainii cred în duhuri supranaturale și venerează ca animal divin, ursul. Acest animal — ce populează pădurile din Hokkaido — e socotit un trimis al zeilor și odată pe an, în cadrul unei festivități rituale, ainii sacrifică un urs, ospătîndu-se din carnea lui și bînd din sîngele «solului divin». Astfel socot ainii că se împărtășesc din puterea ursului, uriașul pădurii, și își cinstesc deopotrivă strămoșii. E o practică ce-și are origina probabil în ritualurile oamenilor neolitici, ce trăiau în zorii umanității în peșterile insulelor nordice.

În ultimele decenii, ainii — care și-au păstrat de milenii tradițiile, limba și, în genere, felul arhaic de viață — sînt din ce în ce mai mult atrași în ritmul activ al societății moderne japoneze. Cei tineri se îmbarcă pe pescadoare ori se angajează în fabricile din regiunile industriale din sud. Se căsătoresc cu japoneze, se integrează vieții și culturii populației majoritare. Se pare că, încet, încet, comunitatea *ainu*, pînă mai ieri compactă, închisă, începe să se destrame. Unii din ei au emigrat în alte insule japoneze. Etnologii afirmă că, de fapt, au mai rămas doar 500 de aini neamestecați cu japonezii sau indonezienii. Dar ultimii aini aduc astăzi mărturia unei străvechi seminții enigmatice.

1 *În timpul sărbătorilor de toamnă numite «marimo», preoții ainilor aruncă în apă mici statuiete pentru a «îmbuna» spiritele din lacul Akan.*

2 *Uriașul pădurilor din Hokkaido — ursul — este crescut pe lîngă casele ainilor.*

3 *Văduvele ainilor își tatuează fața cu... mustăți.*

4 *Ritualul care are loc cu ocazia sacrificării «solului divin» redat într-o pictură din secolul al XVI-lea.*

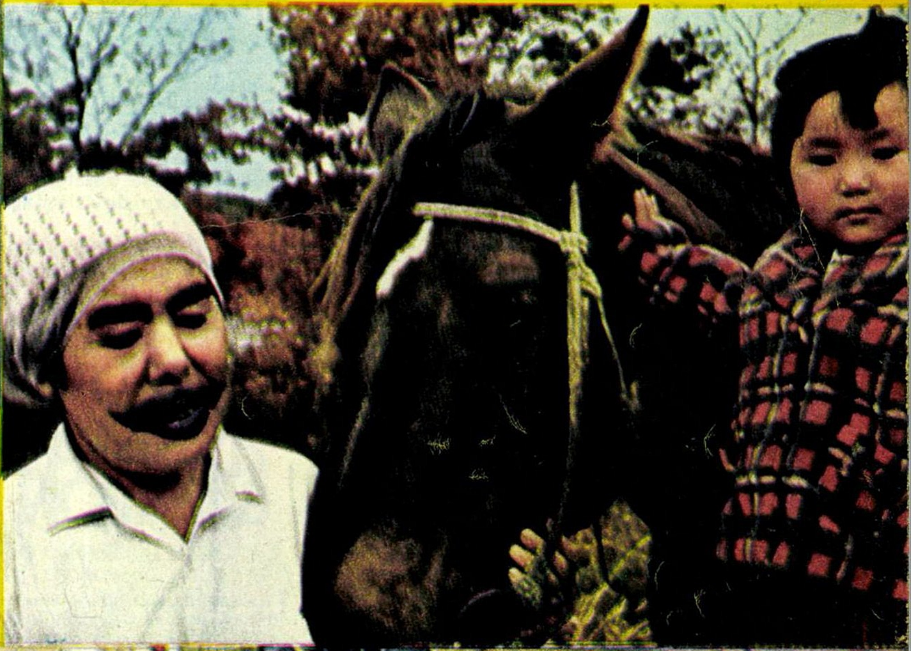

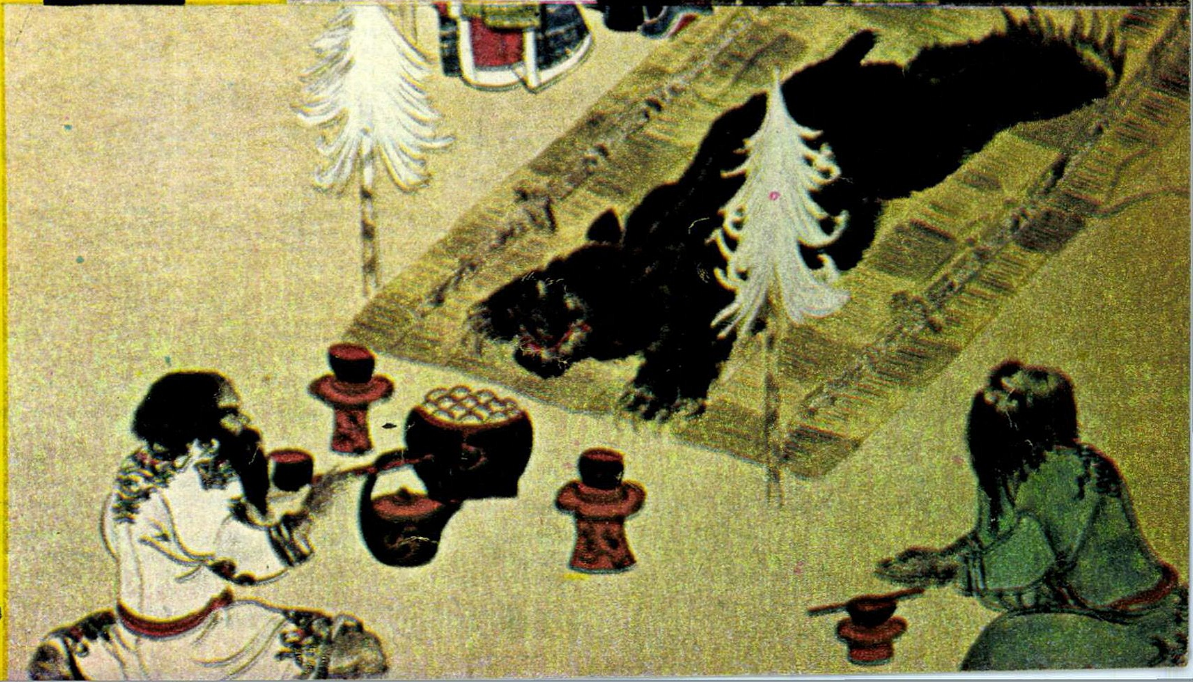

GAZETA PIONIERILOR
CEHOSLOVACI

SEDMIČKA 7 PIONÝRŮ

în vizită la

Cutezătorii

Un zîmbet pentru voi!

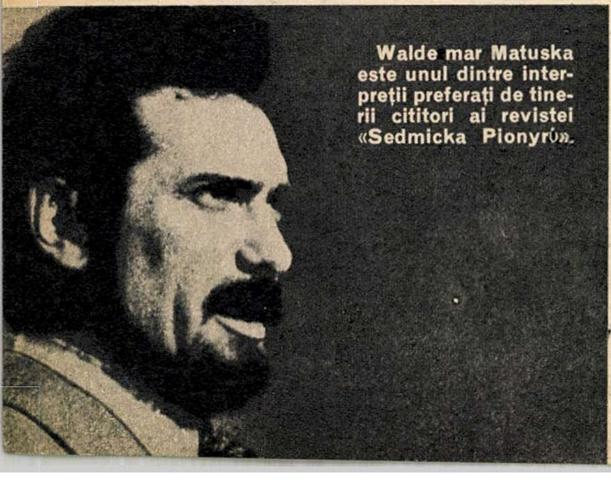

Walde mar Matuska este unul dintre interpreții preferați de tinerii cititori ai revistei «Sedmicka Pionyrů».

PRAGA ȘI INSULELE VLTAVEI

Pe Vltava, la Praga, sînt 9 insule. Dacă am merge cu barca din Modrany în sensul curentului, ne-am opri în prima insulă, Veslařsky (a vîslașilor). Chiar vizavi se află lunca Cisarský, cunoscută din cîntecul lui Karel Hasler... «în lunca Cisarský cresc mulți tei...» Ea a rămas pînă azi un loc minunat. În urmă cu 20 de ani pe insulă s-a construit un stadion modern pentru sporturi de apă. Canoiști din întreaga lume se întrec aici pentru cucerirea medaliilor de aur; în urmă cu secole aici se spăla nisipul aurifer din rîu.

Să plutim pe Vltava, pe sub încă 3 poduri, și să ne oprim aproape de Teatrul Național pe insula Slava. Ea a apărut doar în secolul al XVII-lea prin contopirea mai multor insulițe. Mai tîrziu ea s-a numit Zofin, iar în secolul al XIX-lea era un loc important al vieții politice și sociale. Era și un loc extrem de îndrăgit de scriitoarea Bozéva Nemcova, al cărei monument se înalță azi aici.

În imediata vecinătate se găsește insula Strelecky. E de necrezut că în centrul orașului există un loc atît de liniștit și poetic.

O altă insulă este cea a copiilor. În capătul ei de nord se află o statuie alegorică a Vltavei.

Cîteva lovituri de vîslă și ajungem în Kampa. În secolul al XVI-lea pe aceste locuri se cultiva vița de vie și pomi fructiferi. Tot aici se găsesc și astăzi cîteva mori vechi de apă.

A șaptea insulă este Stranice. În secolele XVI—XIX aici se vînau cerbi, dar în anul 1934 s-a construit primul stadion de iarnă.

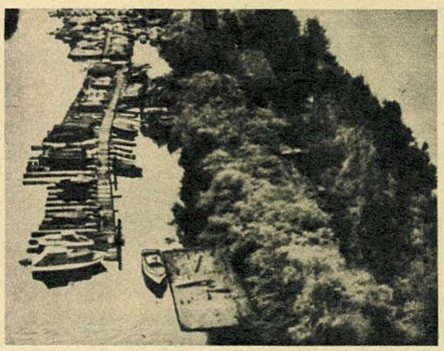

În afară de cele șapte de care am vorbit, mai sînt două: Maniny și cea mai mare Trojsky.

În trecut pe Vltava erau mult mai multe insule, dar ele au dispărut din cauza creșterii cotelor apelor.

CERCETĂTORII DIN ZDAR NAD SAZAVON

Membrii cercului de științele naturii de la Casa copilului din orașul Zdar nad Sazavon au organizat o stație de herpetologie (știința despre șerpi), prin 1076 de ore de muncă voluntară. Pentru îmbogățirea cunoștințelor ei au făcut nenumărate excursii de cercetare printre care și una pe țărmul Mării Negre, în R.P. Bulgaria.

În cerc munca este riguros împărțită și fiecare membru are atribuțiile sale precise. Iată cîțiva pionieri care ne vorbesc despre pasiunea muncii lor și despre rezultatele obținute în domeniile în care lucrează:

Jirka Munzar (lucrează în domeniul herpetologiei): Cele mai multe vipere le-am prins în desișurile din jurul lacului Matejský sau la Darek. Cum se prinde o viperă? Pentru asta e nevoie să ai un instructor și ...multă practică. Am prins deja zeci de vipere, dar nu e o treabă ușoară. Odată m-a mușcat prin mănușă si dintele otrăvit mi-a alunecat pe unghie. După ce prindem șerpii îi predăm Grădinii zoologice din Hradec Kralove și primim în schimb alte specii de viețuitoare. Agilitatea și îndemînarea ne-o exersăm prinzînd șopîrle.

Minek Havranek (se interesează de ihtiologie — știința despre pești): În primăvara asta am făcut un studiu pe un rîu în care se găsesc păstrăvi. Cu ajutorul unui agregat electric am amețit peștii, am prins cîțiva, i-am cîntărit și măsurat. După mărime și greutate stabilim dacă au hrană suficientă, dacă în apă mai trebuie aduși și alți pești sau dacă se înmulțesc suficient. Anul trecut am fost în Iugoslavia, pe insula Pașman, unde am studiat delfinii și alte animale marine. Am prins unele specii de viețuitoare marine și le-am pus în spirt pentru colecția noastră.

Jirka Koubsky (se ocupă de aclimatizare, mediu biologic și «bolile» reptilelor și peștilor):

Reptilele trăiesc în captivitate, în bune condiții, circa un an. Prin rotație, avem zilnic grijă ca temperatura apei din acvarii să fie constantă, să ne hrănim «pensionarii», să facem însemnări despre modul lor de viață. Reptilele pe care le îngrijim se îmbolnăvesc uneori. Cîteodată au nevoie chiar și de vitamine — pe care le administrăm cu de-a sila. Doar viperei roșcate nu-i putem da nimic contra voinței sale. Dar și ei i-am venit de hac; cînd vipera prinde un șoarece, îl luăm repede, îi introducem sub piele tabletele și apoi vipera mănîncă prada cu medicament cu tot.

Am putea continua cu povestirile altor membri ai cercului de științele naturii. Vasek Ștefanek e specialist în floră și a ocupat un loc de frunte în olimpiada republicană de biologie, Mirek Havranek a fost primit la școala de pescuit din Vodnan și a ocupat locul întîi la ultimele campionate de tehnica pescuitului.

Doar pe conducătorul cercului, ing. Stanislav Nenadaly, profesor de biologie, nu-l putem încadra în nici o grupă. Cunoștințele lui sînt atît de multilaterale, încît practic îi ajută pe toți.

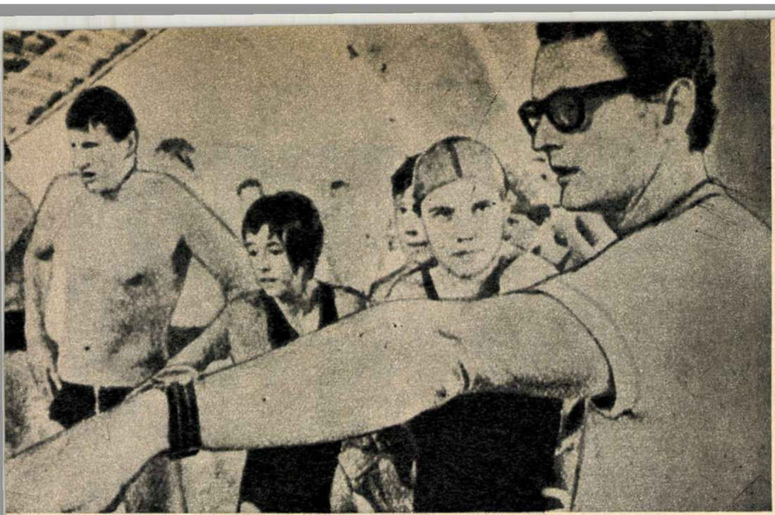

CEA MAI TÎNĂRĂ ECHIPĂ

La campionatele europene de înot de la Barcelona, R.S. Cehoslovacia a fost reprezentată de cea mai tînără echipă din țară — echipa antrenată și condusă de Jan Passer. Aproape toți membrii echipei sînt copii, iar antrenorul lor este foarte bucuros că micii înotători n-au avut niciodată «trac», și în timpul nenumăratelor antrenamente au dat dovadă de multă seriozitate.

Iată-i la unul din antrenamente (fotografia de sus).

DIN ACTIVITĂȚILE PIONIEREȘTI

- Pentru pionierii pasionați de excursii și drumeții din orașul Brno, a luat ființă în urmă cu 15 ani, asociația geografică *«Pe drumurile patriei»*. În acest răstimp, membrii ei au parcurs, în vacanțele de vară și iarnă, sute și sute de kilometri. Cu trofeele adunate de pe itinerariile parcurse pionierii din Brno au organizat numeroase expoziții.
- Băieții și fetele din Hová Pace sînt mari iubitori și ocrotitori ai pădurilor. În fiecare an ei vin să-i ajute pe silvicultori la acțiunea de împădurire. Anul acesta au plantat circa 5 000 de diferiți puieți.
- *«Detașamentul curajului și prieteniei»* este denumirea pe care au dat-o pionierii clasei a V-a din Stochov (lîngă Kladno) detașamentului lor. Acest nume a fost ales de copii deoarece ei consideră că prietenia și curajul sînt însușirile principale de care trebuie să dea dovadă un pionier.
- În tabăra pionierilor de la Seč a avut loc nu de mult un interesant concurs de desene în care copiii au participat cu mare plăcere. Cele mai bune desene au fost admirate de nenumărați vizitatori la expoziția cu tema: «Este pace atunci cînd copiii se joacă».

Umíte je pojmenovat?
CAFÉ
SEDMIČKA PIONÝRŮ
7
ČTENÍ PRO CHLAPCE

CASETA CU ADRESE R.S. Cehoslovacia

- ***ALENA PAILOVA***, 14 ani; Havličkova 209, Polička, Okr Svitavy *(corespondență)*
- ***OTA ŠANDOR***, 13 ani; Křičkova 26, Teplice V Čechach *(colecționează timbre)*
- ***VLADIMIR VIGLAŠ***, 16 ani: Ou dolu Doubrava. Na Vyhlidce, Karvina 6 *(corespondență pe teme de muzică)*
- ***ZDENEK DOLEŽAL***, 16 ani: Sporilov II, Slok F-2, č 2737, Praha 4 *(corespondență)*.
- ***STANISLAV STONA***, 11 ani; Vinohradska, 55, Hostivce I, okr Praha 2 A Pad *(colecționează fotografii de animale)*
- ***EVA CHMELOVA***, 15 ani; Zemedelska 178/29, Vitkov, okr o Pava — 15 *(corespondență pe teme de geografie, științele naturii)*
- ***ALENA TOMESKOVA***, 15 ani; Palackeho 369, Jachynov, okr Karlovy Vary *(corespondență pe teme de sport, literatură)*

1 gram pește = 1 punct

Nimeni n-a prins niciodată un singur gram de pește, nici măcar într-un acvariu. Dar la un concurs de pescuit, pentru un gram de pește viu s-a stabilit să se acorde 1 punct, conform normelor internaționale. E mult sau puțin? Nadia Kašparkova **a prins în decurs de 3 ore 19 pești, totalizînd 1 759 de puncte și învingînd la categoria de tineret.**

Nu e ușor să ții undița în mînă timp de trei ore. Undița nu trebuie pusă pe pămînt și pluta ei trebuie să fie mereu la suprafață. Încercați doar o oră și vă veți simți obosiți, dacă nu aveți antrenament și nu stăpîniți tehnica pescuitului.

Dar ne aflăm la al VIII-lea concurs național al tinerilor pescari, de la Straž nad Nežarkov. Nouăzeci și trei de «pescari talentați» din cluburi și cercuri s-au întrecut aici timp de două săptămîni.

Jirka Rataj, **campionul republican la tineret, spunea despre pasiunea sa: «Pescuitul este și un sport. Să arunci de cinci ori cu mulineta cere același efort ca cel pe care-l depune un alergător la o cursă de 1 500 m. Tatăl meu era un pescar cu experiență și eu îl priveam, adesea, cum se antrena în grădină «pe uscat». Mergeam deseori cu el la pescuit ca să învăț și eu. Și nu regret. Am pescuit pînă în apele din nord. Am fost unul dintre cei 5 pescari care au reprezentat Cehoslovacia la campionatele din Suedia».**

Cele 14 zile de concurs la Nežarkov au trecut foarte repede. Concursuri sportive, baie, jocuri și numeroase învățăminte în arta pescuitului. Toți peștii din Nežarkov au fost în mare primejdie, dar mulți au scăpat și vor rezista încă pînă în anul viitor.

Peisaj din Smolenice

ADEVĂRATUL URMAȘ, AL LUI TARZAN

4

Scenariu de **TIBERIU BAN** și **ECATERINA BOKOR**
Desene de **ALBIN STĂNESCU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ELEFANȚII TURBAȚI PUSTIESC TABĂRA ACADEMIEI SUEDEZE. DOI CERCETĂTORI ȘI BĂȘTINAȘUL RAAOPE SCAPĂ CU VIAȚĂ. EI ZĂRESC AVIONUL PRĂBUȘINDU-SE. DINTRE SFĂRÎMĂTURI APAR CÎȚIVA PASAGERI. CROCODILII ÎI ATACĂ. JIMMY, ÎNAINTE DE A SE SALVA, DESCHIDE CUȘCA TIGRULUI ASIATIC NYOKO. ACESTA DISPARE ÎN JUNGLĂ.

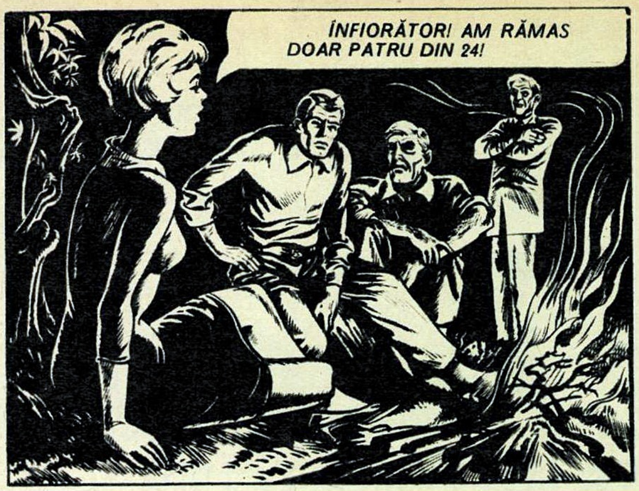
ÎNFIORĂTOR! AM RĂMAS DOAR PATRU DIN 24!

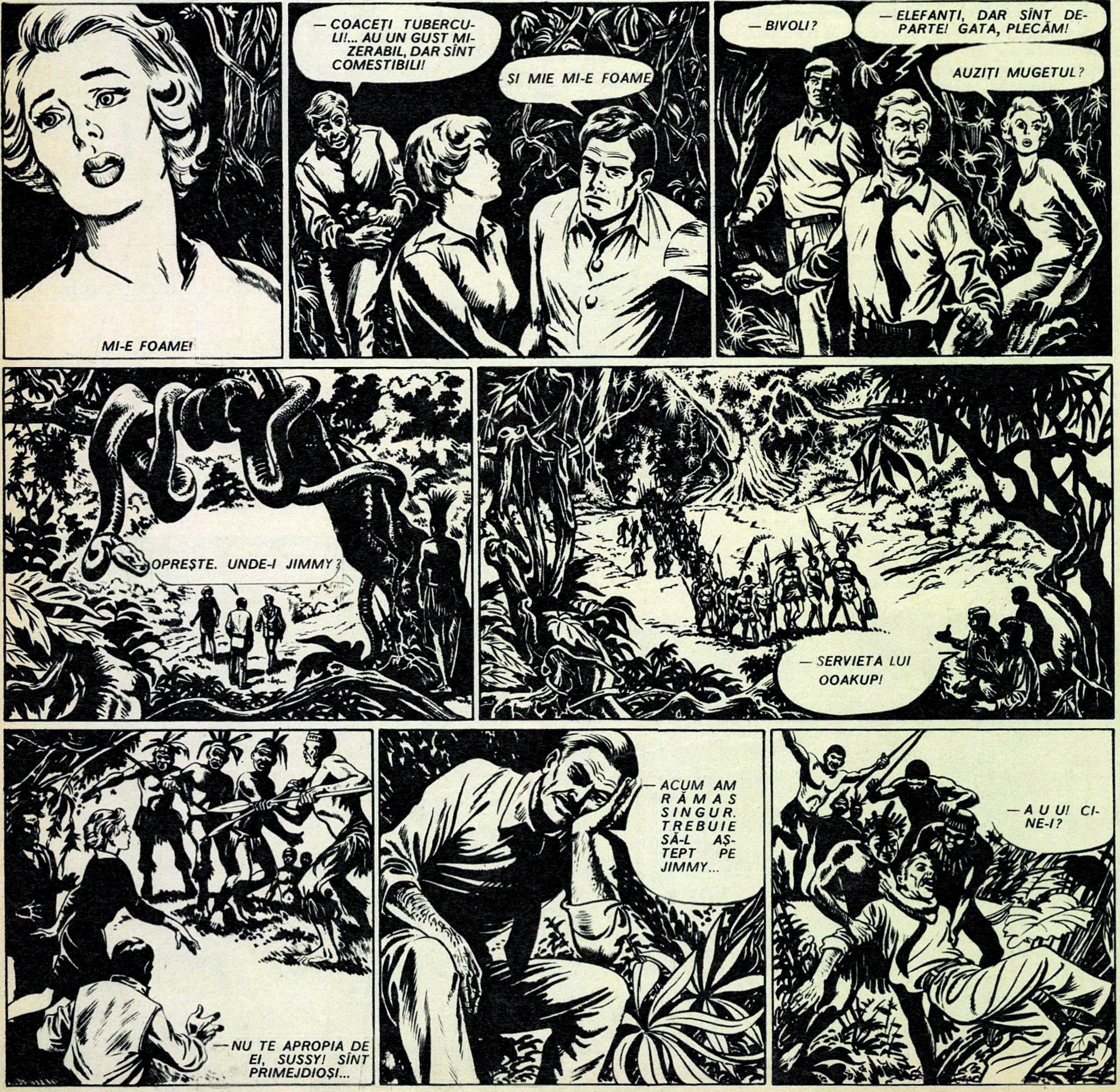
MI-E FOAME!
— COACEȚI TUBERCULI!... AU UN GUST MIZERABIL, DAR SÎNT COMESTIBILI!
ȘI MIE MI-E FOAME
AUZIȚI MUGETUL?
— BIVOLI?
— ELEFANȚI, DAR SÎNT DEPARTE! GATA, PLECĂM!
OPREȘTE. UNDE-I JIMMY?
— SERVIETA LUI OOAKUP!
— NU TE APROPIA DE EI, SUSSY! SÎNT PRIMEJDIOȘI...
— ACUM AM RĂMAS SINGUR. TREBUIE SĂ-L AȘTEPT PE JIMMY...
— AUU! CINE-I?

(VA URMA)

PALMARES 1970

Redactat de MIHAI CALCAN
și DAN MATEI

Acțiunile sportive și turistice din timpul vacanței, vor rămîne amintiri de neșters pentru toți copiii patriei.

Astfel, peste 1 200 000 pionieri și școlari, au participat la acțiunea turistică de masă...

„PIONIERI PE CĂRĂRILE PATRIEI“

Au cutreierat munții, au vizitat obiective economice, istorice, culturale, au dormit în corturi, și-au pregătit singuri mîncarea. Aproape 100 de echipaje au luat startul în cea de a II-a ediție a *Expedițiilor «Cutezătorii»*, au făcut noi descoperiri, au recoltat roci, insecte, plante, iar acum își selectează și clasifică materialul pentru a-l trimite la expoziția ce se va deschide în curînd la București.

CUPA „ROZA VÎNTURILOR“

Pentru prima dată, în acest an, cupa *«Roza vînturilor»* a fost disputată și în cadrul unui concurs internațional. Clasamentul general pe națiuni a fost următorul: locul I — R.S. România (în foto concurenții echipelor de fete și băieți), locul II — R.P. Ungară, locul III R.S.F. Iugoslavia.

Două sute patruzeci din cei mai buni turiști, cîștigători ai fazelor județene, și-au dat întîlnire la Cheia, în tabăra de la poalele muntelui Roșu. După 10 zile de întreceri aprige clasamentul s-a prezentat astfel: fete — locul I — jud. Hunedoara; locul II — jud. Iași, locul III — jud. Arad. La băieți: locul I — jud. Hunedoara, locul II — jud. Timiș, locul III — jud. Buzău.

Expediția cicloturistică pionierească...

„FLOAREA PRIETENIEI“

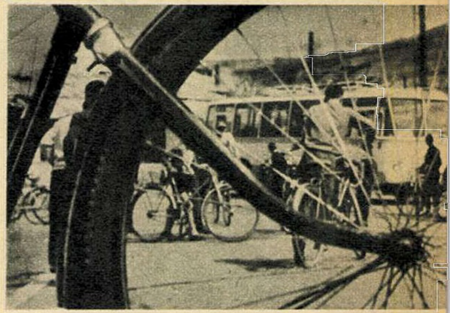

36 de echipaje au participat în acest an la a II-a ediție a cunoscutei expediții cicloturistice. Pentru etapa internațională s-au calificat: reprezentanții județelor Argeș, Brașov și Timiș. De curînd echipajele județelor Argeș și Brașov s-au întors din R.S.F. Iugoslavia. Expediționarii au făcut o minunată călătorie pe itinerariul: București — Rm. Vîlcea — Tg. Jiu — Tr. Severin — Oravița — Belgrad — Sarajevo — Mostar — Neum — Dubrovnik — Titograd — Titovo Uzice — Belgrad — Timișoara. Încercații cicliști au învins greutățile pantelor Alpilor Dinarici, au străbătut tunelele șoselelor, au admirat «Lacul de argint» Jablanicka, unde s-a turnat serialul Winetou, au făcut plajă sub soarele mediteraneean, au înotat în oglinda ireal de albastră a Mării Adriatice, s-au odihnit la umbra palmierilor și chiparoșilor și s-au ospătat cu smochine proaspete culese din pomi chiar de ei.

Cel de al treilea echipaj — jud. Timiș — va pleca la Titovo Uzice, unde va participa la o competiție cicloturistică, împreună cu pionierii din R.S.F. Iugoslavia.

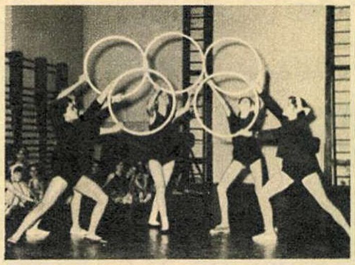

GRAȚIE ȘI... FANTEZIE

În tabăra de la Păuleasca s-a desfășurat etapa pe țară, a primei ediții de gimnastică modernă a școlilor generale, unde s-au întîlnit reprezentativele județene pentru desemnarea celei mai bune echipe școlare.

De-a lungul competiției, cele mai bune rezultate au fost obținute de echipele de la: *Școala generală Onești* (județul Bacău), *Școala generală nr. 25* — Brăila și *Liceul «Unirea»* — Tg. Mureș. La individual s-au remarcat: *Carmen Sandu* — București, *Adriana Angelescu* — Ploiești și *Domo Sevgyi* — Oradea. Iată un aspect din timpul întrecerilor.

TETRATLONUL PRIETENIEI

La ediția a XIV-a a Tetratlonului atletic internațional care s-a desfășurat la Sofia, au participat ca reprezentanți ai țării noastre pionierii *Școlii nr. 10 din Pitești*, cîștigători ai campionatului republican de tetratlon al școlilor generale.

Competiția s-a desfășurat pe modernul stadion Levschi, unde atleții noștri s-au întrecut cu colegii lor din R.P. Bulgaria, R.P. Ungară, R.P. Polonă, R.D. Germană, R.P. Mongolă, R.S. Cehoslovacă, U.R.S.S., Finlanda și Franța.

Reprezentativa de pionieri a României au participat, în primul lor concurs interperior față de finala pe țară, îmbunătățindu-și propriul record cu 120 de puncte.

Pentru dragostea și abnegația cu care au participat în primul lor concurs internațional pentru culorile patriei, merită sincere felicitări întreaga echipă, formată din pionierii *Melania Nicolae*, *Viorica Gălan*, *Madelena Antoni*, *Cristina Ștefan*, *Lelia Tepușu*, *Daniela Ionescu*, *Adrian Mitroi*, *Grigore Dobre*, *Sandu Dumitru*, *Viorel Ionescu*, *Adrian Gheorghe*, *Andrei Iță* și tînărul lor profesor *Luca Mălușan*.

Dacă la toate aceste acțiuni centrale mai adăugăm campionatele și întrecerile în aer liber organizate la diferite alte ramuri sportive avem în față un bilanț rodnic, care ne dă certitudinea că pionierii vor păși în noul an școlar mai puternici și mai sănătoși.

Acțiunea „CHEIA UNEI SĂNĂTĂȚI PERFECTE“

GABRIEL FONTA are 13 ani. Trage «bombe» și cu dreptul și cu stîngul. Ați ghicit. E «pitic» într-o echipă de fotbal din Baia Mare. În dimineața aceea de august avea însă emoții. Un bun sportiv știe să-și stăpînească simțămintele, dar nu-i întotdeauna așa. Pe gazonul din fața stadionului, la poalele muntelui Florilor, s-a făcut un cerc în jurul porții de fotbal. Profesorul Vasile Lancz, metodist cu sportul școlar la C.J.E.F.S. și profesorul Alexandru Balca, șeful comisiei sport-turism C.J.O.P. Baia Mare au adus un număr din revista «Cutezătorii». Tocmai atunci sosise poșta. După terminarea antrenamentelor, piticii au fost întrebați: «Vreți să facem o încercare? Revista voastră a publicat «Cheia unei sănătăți perfecte». Cine se înscrie? N-a plecat nimeni. Ba din contră au mai apărut și alți copii de prin împrejurimi.

Cum vă spuneam Gabriel avea emoții. Și-a șters sudoarea cu dosul palmei, cam de vreo trei ori. Fotbaliști fiind, au început cu proba preferată. Deci 10 lovituri de la 11 m, cu portar de aceeași vîrstă. Buturile erau apărate de colegul său, Vasile Erdei. Gabriel așază mingea pe punctul alb Țintește cu ochiul colțul drept jos și trage... tocmai la păianjen, sus în stînga. Vasile se necăjește și strigă: «Las că-ți trag și eu, ...vii tu în poartă!» 3—0, apoi 3—1. O minge trasă deasupra. Antrenorul Voronhovshi i-a strigat: «Gabriel, nu te grăbi!» 4—1, 4—2, 5—2. Din 10 lovituri, 7 goluri. Replica lui Vasile a fost palidă. Din primele trei șuturi a tras doar un gol. Urmează ceilalți, Viorel Mureșan (6 goluri), Vasile Mihuț (doar 5!), Ioan Pop (6), Ștefan Racoți (7). Din cei peste 20 de fotbaliști patru n-au reușit să marce 6 goluri! Nu vă mirați! Poarta era doar de 5 m și nu de 7 m.

Au trecut la sărituri. Grupa celor de 12 ani: Viorel Mureșan, Alex. Băbășan și Gh. Fernea zboară peste ștacheta înălțată la 1,05 m. Urmează grupa celor de 13—14 ani. Ioan Ilia are «probleme». Doboară la 1,15 m, la fel și Vasile Mateianu. În schimb Gabriel deschide seria săriturilor «tigrului». Trece cu mult peste ștachetă. Ștefan Racoți și Vasile Erdei îl imită. Iosif Leibovici trece cu ușurință chiar 1,50 m. Cîtă bătaie de cap i-a dat însă săritura în lungime lui Alex. Băbășan... Trei încercări și nici una n-a trecut de 3 m. Cei treizeci de cm lipsă dovedesc că are lipsuri în dezvoltarea lui fizică generală. Vasile Mihuț, după un insucces la înălțime, nu reușește nici la lungime. Gabriel a avut din nou emoții. La greutate n-a aruncat decît 6,20 m. Nu-i venea să creadă. «Nu se poate! N-ați măsurat bine!». Pînă la urmă au avut dreptate «arbitrii», colegii lui de echipă. Și încă o probă soldată cu 6,72. Deci se poate? Ioan Pop bate recordul; 7,40 m.

Tragerea în brațe este o probă neașteptat de spectaculoasă. A stîrnit ambiția copiilor. Gabriel reușește cu greu 6 ridicări, Vasile Mateianu trece de 7, dar la a 8-a nu poate atinge bara cu bărbia. Alex. Despa și Iosif Leibovici se luptă pentru locul I. Ultimul reușește 13 ridicări. Auzind una ca asta Vasile se întoarce de la bloc start, unde se pregătea de alergare și egalează «recordul» la ridicări zicînd: «La prima încercare m-au făcut să rîd! De fapt, pot și mai mult!» Alergările au dovedit că «piticii» stau bine la acest capitol. La 80 m plat fiecare a alergat sub 12 sec. Gabriel a reușit chiar 10,9 iar Iosif 10,8!

Aplicînd testele asupra unei grupe de 20 de copii, membrii ai unei echipe de fotbal din Baia Mare, copii care urmează antrenamente metodice de un an de zile am observat că 6 dintre ei au realizat 80 de pct., restul oscilînd între 60—70 de puncte, cu o singură excepție (Vasile Mihuț) care a părăsit «încercarea» nereușind la două probe. «Golurile» în pregătirea fizică generală trebuie să constituie un imbold pentru «piticii» băimăreni și un semn de atenție pentru antrenorii lor.

TIBERIU BAN

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

DE TRAIAN MARINESCU
CL-a VIII-a, Șc. 111 Bucureşti

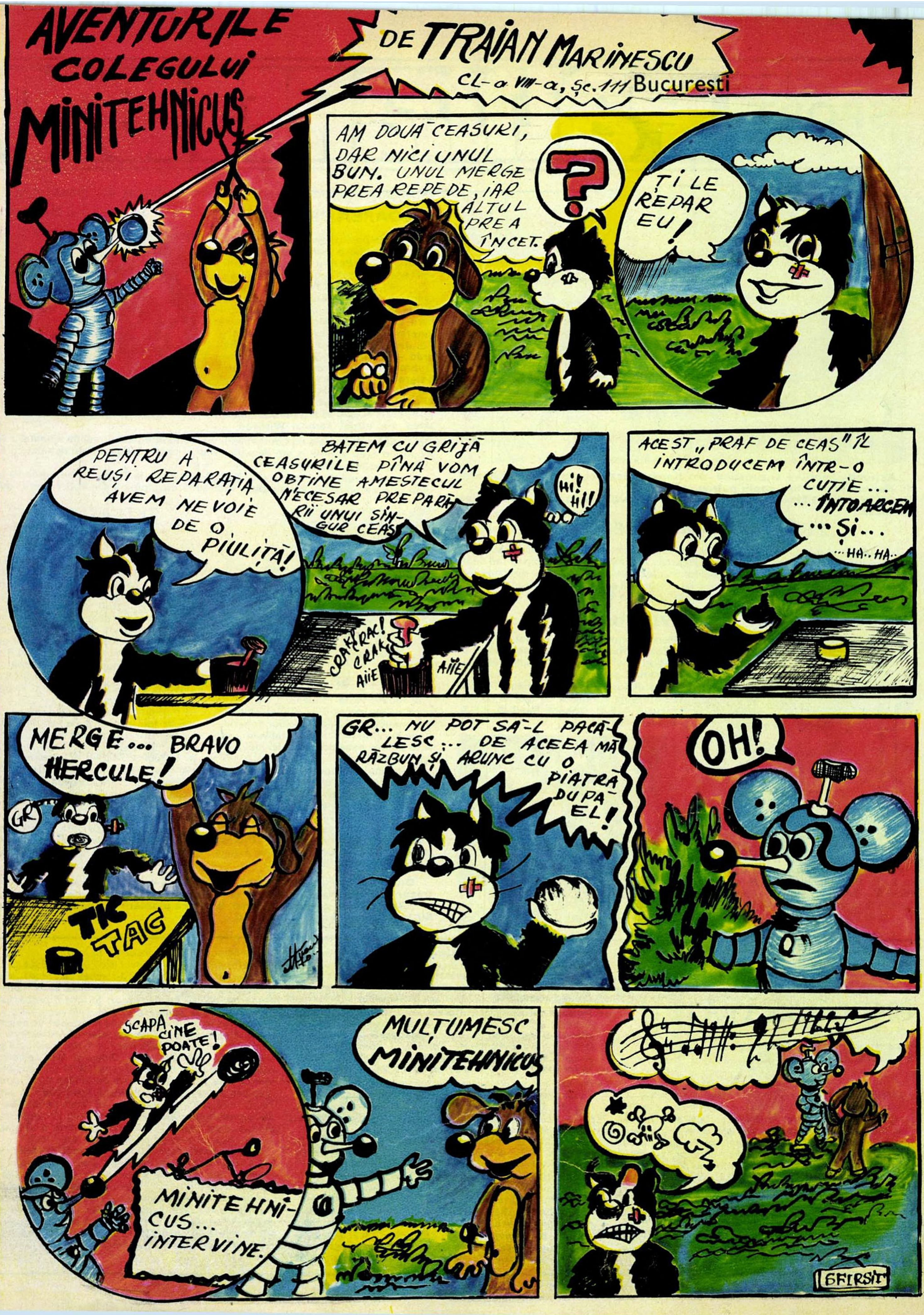
AM DOUĂ CEASURI, DAR NICI UNUL BUN. UNUL MERGE PREA REPEDE, IAR ALTUL PREA ÎNCET.
?
ȚI LE REPAR EU!
PENTRU A REUȘI REPARAȚIA AVEM NEVOIE DE O PIULIȚĂ!
BATEM CU GRIJĂ CEASURILE PÎNĂ VOM OBȚINE AMESTECUL NECESAR PREPARĂRII UNUI SINGUR CEAS
HI! HI!
CRAK! TRAC! CRAK
AIIE
AIIE
ACEST „PRAF DE CEAS” ÎL INTRODUCEM ÎNTR-O CUTIE... ...ÎNTOARCEM ...ȘI... ...HA.. HA..
MERGE... BRAVO HERCULE!
GR
TIK TAC
GR... NU POT SĂ-L PĂCĂLESC... DE ACEEA MĂ RĂZBUN ȘI ARUNC CU O PIATRĂ DUPĂ EL!
OH!
SCAPĂ CINE POATE!
MULȚUMESC MINITEHNICUS
MINITEHNICUS... INTERVINE.
SFÎRȘIT

LUCRARE PRIMITĂ LA CONCURSUL DE BANDĂ DESENATĂ „AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS”

Blitz

Să facem cunoștință!
Irina, așa se numește acest frumos pui de elefant asiatic. Ella este fetița care-l îngrijește.
Ea știe cum trebuie să-l spele cu peria sau cu furtunul, să-l șteargă, sau să-l ungă pe spinare. Între ei s-a legat o adevărată prietenie.

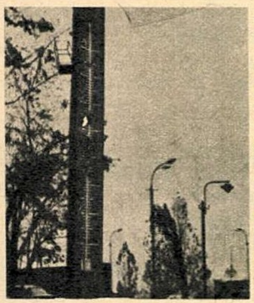

UN TERMOMETRU GIGANT, SOCOTIT CEL MAI MARE DIN LUME, SE AFLĂ INSTALAT LA EREVAN, CAPITALA ARMENIEI SOVIETICE. TERMOMETRUL ARE O ÎNĂLȚIME DE 10 METRI.

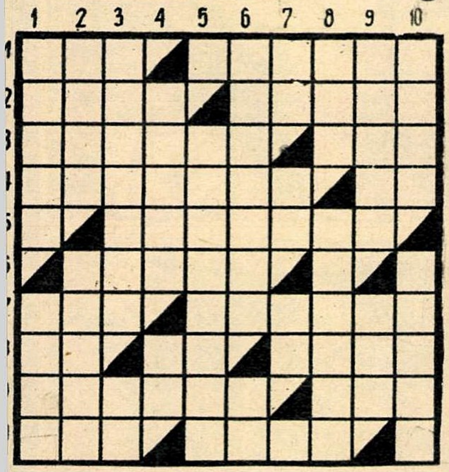

APĂ

ORIZONTAL:

1) Apă stătătoare — Canal care desparte cele două Americi. 2) Fluviu în U.R.S.S. — Folosit la spălat. 3) Mal înalt și abrupt al mării. — Suprafețe agricole. 4) Ape adînci (reg.) — În torent! 5) Unul din orașele pe lîngă care trece Oltul. 6) Atins de ploaie cu soare. 7) Rezervor de apă de ploaie. — Apă... tare! 8) Udat la sfîrșit! — Pus înainte. — Apă în aer... 9) ...Și din nou, apă în aer. — Pronume reflexiv. 10) Lac vulcanic în patria noastră. O pînză pe valuri!

VERTICAL:

1) Pește de mare. — Vehicul acvatic. 2) Mare... lac în U.R.S.S. Nu-i place apa. 3) Pasăre de apă, asemănătoare cu rața. Apă neîncepută! 4) Lac în Elveția. — Fluviu italian. 5) Stavile în calea apelor. 6) Secată, vorbind despre apa stătătoare. — Capăt de iolă! 7) Simbolul unui metal care în contact cu apa, ia foc. — Ieșite din Mediterană! — Plouă la margini! 8) Tema careului de față. — Peninsulă lîngă Marea Roșie. 9) Fratele Oltului. — Ploaie la domiciliu. 10) Copac întîlnit pe malurile apelor curgătoare. — Referitor la mare.

Giuseppe NAVARA

PAGINA 5 MAGAZIN

un zîmbet cu...

Un poet lipsit de talent veni în vizită la Corneille rugîndu-l să-și dea părerea asupra unor poezii.

Corneille, după ce le citi, spuse poetului:

— Un proverb spaniol spune că trebuie să fie cineva prost ca să nu poată face două versuri și nebun ca să vrea să facă patru.

Vreți să deveniți un fotograf perfect? Urmăriți cu atenție noua noastră rubrică «A B C fotografic».

Concursul „CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?“ anunță premiile seriei a III-a

a căror tragere la sorți a avut loc în Tabăra de pionieri și școlari de la Timișul de Sus.

Tragerea la sorți a plicurilor cîștigătoare a revenit de data aceasta unei fetițe — Cristina.

IATĂ-I PE CÎȘTIGĂTORII SERIEI A III-A A CONCURSULUI:

PREMIUL I — o lucrare în ceramică: NENCIU GABRIELA, comuna Chiajna
PREMIUL II — o trusă de pictură în ulei cu șevalet: AIDA MIHAELA PÎNZARU, Constanța
PREMIUL III — o trusă de pictură în ulei: PAVEL LIANDA, București
5 MENȚIUNI — constînd în cîte o trusă de guașe: NICHITESCU FLORIN — Adjud, MICU DUMITRU — Orbeasca de Jos, CIORĂSCU ZENAIDA — Craiova, ROȘCA MIHAIL — Sibiu, NIȚU MIRELA — Slobozia.

Se acordă un PREMIU SPECIAL (6 truse de guașe) ȘCOLII GENERALE DE LA ORBEASCA DE JOS, pentru participarea permanentă și numeroasă la concursul nostru.

Dar premiile concursului «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?» nu se opresc aici. Conform regulamentului s-a mai acordat premiul cel mare — un magnetofon — obținut de MARIANA MOISE, din Adjud, județul Vrancea. Festivitatea tragerii la sorți a avut loc la Școala generală din comuna Vaideeni, județul Vîlcea, iar plicul cîștigător a fost extras de pioniera Mihaela Luca. La tragerea pentru marele premiu au participat taloanele cu toate răspunsurile exacte la cele trei serii.

ȘI pentru că tot vorbim despre premii, rugăm pe toți cîștigătorii concursului «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?» care nu și-au primit premiile, să ne comunice urgent adresa exactă.

PRACTIC!

Sac pentru cules fructe

Dintr-o fîșie de tablă pe care o tăiem după desenul alăturat, confecționăm rama sacului, iar dintr-o bucată de pînză, un sac pe care îl coasem de ramă.

Pentru aceasta executăm în ramă cîteva orificii pe marginea inferioară. Ne procurăm și o bucată de țeavă de tablă din care vom face capătul mînerului, care se fixează cu un nit de rama sacului. În celălalt capăt al țevii introducem o tijă lungă de lemn — mînerul propriu-zis.

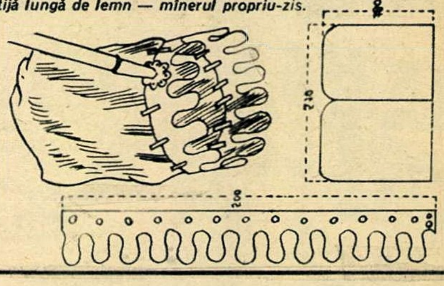

ABC FOTOGRAFIC

Daguerre

Niépce

OMAGIU INVENTATORILOR!

Cu greu și-ar imagina cineva cum ar arăta civilizația actuală fără fotografie sau cinematografie. Dintotdeauna omul a încercat să transmită într-un limbaj simplu, direct idei și sentimente prin imagini. Însă tehnica, relativ nouă care a luat atîta amploare — fotografia — este forma de comunicare cea mai rapidă, datorită ușurinței cu care poate fi multiplicată, chiar în cîteva ore, în milioane de exemplare orice imagine.

Prima descriere a unui aparat optic ne-a rămas de la învățatul arab Athazeu (965—1038) care vorbea despre un instrument ce producea o imagine clară a obiectelor așezate în fața lui. După el mulți au încercat să redea fenomenul, iar Leonardo da Vinci (1452—1519) reușește să explice științific instalația numită «cameră obscură».

Descoperirile din domeniul chimiei nu s-au lăsat nici ele așteptate. Astfel medicul Johan Henric Schultze, în 1727, observă că sărurile de argint se înnegresc sub influența luminii, dar prima fotografie care s-a păstrat, «masa servită», apare în 1826 cînd Joseph Nicéphore Niépce a acoperit o placă de zinc cu bitum de Iudeea (un amestec de asfalt și petrol) pe care a expus-o într-o cameră obscură 6—8 ore. «Developarea» o face în petrol și esență de lavandă. Niépce botează invenția sa heliografie (helios — soare; grafie — scriere).

La Paris, pictorul scenograf Louis Jaques — Mande Daguerre avea aceleași preocupări ca și Niépce de a înregistra și păstra imaginea după natură. De aceea ei încep o strînsă colaborare. În 1838 Daguerre perfecționează procedeul, ajungînd să expună doar 15 minute, developarea făcîndu-se în vapori de mercur, iar spălarea cu apă sărată caldă obținînd astfel imaginea definitivă. El și-a numit invenția daguerrotipie iar aparatul daguerrotip și cîntărea 15 kg!

Daguerre a reușit să facă modificări mai ales în procesul chimic folosind iodura, clorura și chiar bromura de argint — substanțe folosite și în zilele noastre — iar ca suport hîrtia.

În afară de Niépce și Daguerre, începuturile fotografiei se leagă de numele multor inventatori celebri sau obscuri, însă înainte de a încheia istoricul pionieratului în fotografie nu se poate să nu menționăm numele lui George Eastman (1854—1932) care a inventat rolfilmul (1888) și aparatul Kodak punînd astfel fotografia la îndemîna milioanelor de fotoamatori din toată lumea.

Astăzi, o cutie de chibrit, am putea zice, este mare față de formatele unor aparate de fotografiat, iar imaginea fotografică s-a redus pînă la 8×11 mm sau chiar mai mică. Nu mai vorbim de timpul de expunere care de la 15 minute a ajuns la a mia parte dintr-o secundă, iar în filmare, s-au executat și 100 000 000 imagini pe secundă.

Născută aproape în același timp cu industria — fotografia — merge în pas cu știința modernă, cu giganții ei, ajungînd ca după mai puțin de un secol și jumătate să ne ofere imagini cu primii pași ai omului pe lună, sau viața interioară a unui atom.

ELENA FUNDULEA

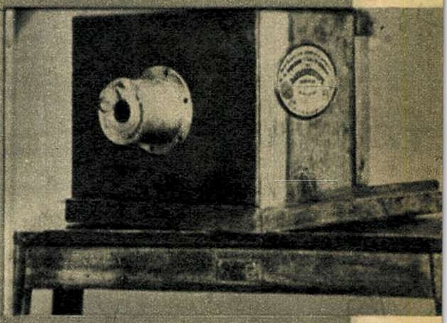

Unul dintre primele daguerrotipe. ▲

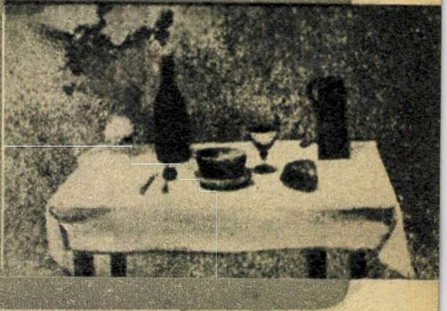

«Masa servită». ▼

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

⑬

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **DIM, IONUȚ ȘI CODRUȚ PORNESC ÎN URMĂRIREA ȘEFULUI BANDIȚILOR CARE S-A STRECURAT DIN CAMERA TEZAURULUI, ÎNTR-O GALERIE NECUNOSCUTĂ. INDUȘI ÎN EROARE DE CĂTRE BANDIȚI, CEI DOI ȘI CODRUȚ CAD ÎNTR-O CURSĂ ÎNTINSĂ DE ACESTA, RĂMÎNÎND IZOLAȚI ÎN GALERIE, ÎN TIMP CE BANDITUL ÎNARMAT ARE POSIBILITATEA SĂ SE ÎNTOARCĂ ÎN CAMERA TEZAURULUI.**

Desene: **PUIU MANU** Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU**

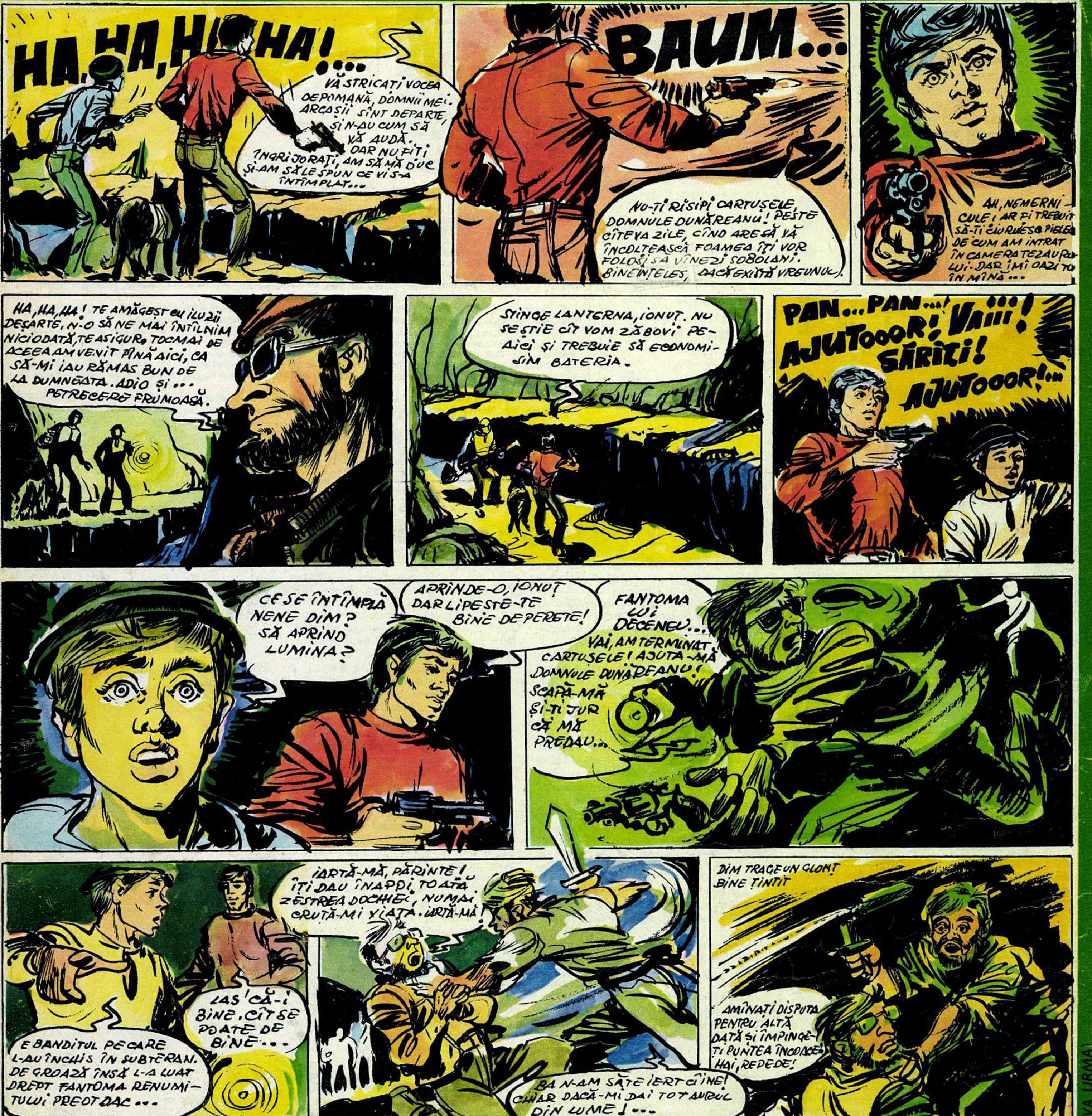
HA, HA, HA, HA!
…VĂ STRICAȚI VOCEA DEPOMANĂ, DOMNII MEI. ARCAȘII SÎNT DEPARTE, ȘI N-AU CUM SĂ VĂ AUDĂ. DAR NU FIȚI ÎNGRIJORAȚI, AM SĂ MĂ DUC ȘI-AM SĂ LE SPUN CE VI S-A ÎNTÎMPLAT…
BAUM…
NU-ȚI RISIPI CARTUȘELE, DOMNULE DUNĂREANU! PESTE CÎTEVA ZILE, CÎND ARE SĂ VĂ ÎNCOLȚEASCĂ FOAMEA ÎȚI VOR FOLOSI SĂ VÎNEZI ȘOBOLANI. BINEÎNȚELES, DACĂ EXISTĂ VREUNUL.
AH, NEMERNICULE! AR FI TREBUIT SĂ-ȚI CIURUIESC PIELEA DE CUM AM INTRAT ÎN CAMERA TEZAURULUI. DAR ÎMI DAZI TU ÎN MÎNĂ…
HA, HA, HA! TE AMĂGEȘTI CU ILUZII DEȘARTE. N-O SĂ NE MAI ÎNTÎLNIM NICIODATĂ, TE ASIGUR. TOCMAI DE ACEEA AM VENIT PÎNĂ AICI, CA SĂ-MI IAU RĂMAS BUN DE LA DUMNEATA. ADIO ȘI… PETRECERE FRUMOASĂ.
STINGE LANTERNA, IONUȚ. NU SE ȘTIE CÎT VOM ZĂBOVI PE-AICI ȘI TREBUIE SĂ ECONOMISIM BATERIA.
PAN… PAN…!
AJUTOOOR! VAIII! SĂRIȚI! AJUTOOOR!…
CE SE ÎNTÎMPLĂ NENE DIM? SĂ APRIND LUMINA?
APRINDE-O, IONUȚ DAR LIPEȘTE-TE BINE DE PERETE!
FANTOMA LUI DECENEU… VAI, AM TERMINAT CARTUȘELE! AJUTĂ-MĂ DOMNULE DUNĂREANU! SCAPĂ-MĂ ȘI-ȚI JUR CĂ MĂ PREDAU…
E BANDITUL PE CARE L-AU ÎNCHIS ÎN SUBTERAN. DE GROAZĂ ÎNSĂ L-A LUAT DREPT FANTOMA RENUMITULUI PREOT DAC…
LAS' CĂ-I BINE. CÎT SE POATE DE BINE…
IARTĂ-MĂ, PĂRINTE! ÎȚI DAU ÎNAPOI TOATĂ ZESTREA DOCHIEI, NUMAI CRUȚĂ-MI VIAȚA. IARTĂ-MĂ!
BA N-AM SĂ TE IERT CÎINE! CHIAR DACĂ-MI DAI TOT AURUL DIN LUME!…
DIM TRAGE UN GLONȚ BINE ȚINTIT
AMÎNAȚI DISPUTA PENTRU ALTĂ DATĂ ȘI ÎMPINGE-ȚI PUNTEA ÎNCOACE! HAI, REPEDE!

(VA URMA)

Cutezătorii 39

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033

1 LEU